

உ
கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

10துரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை

“எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க வளைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்” — திருவள்ளுவர்.

தொகுதி-சு0.] சுபானு-வ்ரு ஆவணி மீ [பகுதி-க0.

Vol. 40.

August-September 1943.

No. 10.

உ ள் ஞ ரை .

அருளிச்செயற் பாட அமைதி:—	ஸ்ரீ. ராவ்ஸாஹிப், வித்வான் மு. இராகவையங்காரவர்கள்	௩௧௩—௩௨0
பிழை திருத்தம்:—		௩௨0
கம்பராமாயணசாரம் (உத்தரகாண்டம்):—	ஸ்ரீ. ராவ்ஸாஹிப், வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள் G.B.V.C.	௩௨௧—௩௨௮
இலக்கியமும் சமூகமும்:—	ஸ்ரீ. ராவ்ஸாஹிப், S. வையாபுரிப்பிள்ளை யவர்கள் B.A., B.L.	௩௨௯—௩௩௪
பண்டைத்தமிழர்:—நல்லூர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசரவர்கள்		௩௩௫—௩௪௪
செய்தநன்றியறிதலும் கம்பரும்:—	ஸ்ரீ. ஜெ. நாராயணசுந்தரமையங்கா ரவர்கள்	௩௪௫—௩௫௨

பத்திராசிரியர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 4.] [தனிப்பிரதி அணா—8.

வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 4—8—0.

1943.

ஒரு வேண்டுகோள்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதமொருமுறை வெளிவரும் இச்செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் வெளியீடுமாறு பொருளுகைகளும் மதிப்புரைவேண்டிப் புத்தகம் முதலியனவும் அனுப்புவார் அவற்றைப் பத்திராசிரியர், செந்தமிழ், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை என்று விவாசமிட்டும்,

செந்தமிழில் வெளியீடுமாறு அனுப்பும் விளம்பரங்களையும், பரண்டியன்புத்தகசாலைக்கு நன்கொடையாக அனுப்பும் புத்தகம் முதலியவைகளையும், செந்தமிழ் செந்தமிழ்ப்பிரசுரங்கள் தமிழ்ச்சங்கப் பிரசுரங்கள் சங்கக்கலாசாலை சங்கப்பரிசேஷிகள் முதலியவை சம்பந்தமாக அனுப்பும் கடிதங்கள் மணியார்டர்கள் முதலியவற்றையும் இன்னும் இச்சங்கசம்பந்தமாயறியவிரும்பியெழுதும் பிறவற்றையும் மாணேஜர், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை என்று விவாசமிட்டும் அனுப்புமாறு இதன்மூலம் கேட்டுக்கொள்ளலாயிற்று.

லக்ஷ்மீ நாராயணையர்,

மாணேஜர்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தில் விற்கப்பெறும் புத்தகங்கள்.

I. சங்கப்பிரசுரம்.

	ரூ.	அ.	பை.
1. ஞானமீர்த மூலமும் உரையும்	...	...	1 0 0
2. ஐசுவமஞ்சரி	...	...	1 8 0
3. *யாப்பணியிலக்கணங்கள்	...	...	...
4. வைத்தியசாரசங்கிரகம்	...	...	5 0 0
5. பன்னூற்றிரட்டு	...	...	3 0 0
6. மகாபாரதம் அரும்பதவுரைவுடன்	...	...	4 0 0
7. *தோத்திரத்திரட்டு	...	...	...
8. *தமிழ்ச்சொல்லகராதி உயிர்வருக்கம் முடிய, முதற்பாகம்.	...	...	6 0 0
*ஷே இரண்டாம்பாகம்	...	...	4 8 0
ஷே மூன்றாம்பாகம்	...	...	5 0 0
9. *அபிநாணசுந்தாமணி	...	...	...
10. தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் (தர். உரை முதலிய)	...	...	1 12 0
11. திருவருணைக்கலம்பகம்	...	...	0 4 0
12. *அமுதரம்பிகையின் செந்தமிழ்	...	...	...
13. கலைசைக்கிலேடைவெண்பா	...	...	0 6 0
14. *தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி	...	...	...
15. திருவாரூர் நான்மணிமலை	...	...	0 4 0
16. ஸ்ரீதிருஷணசுந்திரமீர்தம்	...	...	1 0 0
பன்னூற்றிரட்டு (செஷக்ஷன்)	...	...	0 4 0
திருவாவவாய்த் திருநீற்றப்பதிகம் முதலியவை	...	...	0 2 0

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-சூ.]

சுபானு-ஹு ஆவணிமீ

[பகுதி - ௧0.

Vol. 40.

August-September 1943.

No. 10.

அருளிச்செயற் பாடவமைதி

உஅஉ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

[பாஸ்காஸிப், விந்வாய், ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. இயைவாயங்காயவர்கள்.]

33. வெண்பாவும் கட்டளைக்கலித்துறையும் தலைவரையறை பெரிதுமுடையன என்பதும், தலைபிறழ் நேருமாயின் அவை செய்யுளெனப்படா என்பதும் யாவரும் அறிவர். பெரிய திருவந்தாதி, 40-ஆம் வெண்பாகில்—

“போய்ப்போய் இதுவொப்ப மந்தில்ல வாகெஞ்சே
போய்ப்போய் போய்ச்சிற் பூவியல்”

என்புழி, ‘போய்ப்போய்’ என்பது தலைவறுகின்றவால் தீபிகை யாசிரியர்—

“வெண்டின பிறழுகைக்காக இரண்டாமடியின் முதற்சீர், தேமான் காச்சீராய் அமையவேண்டிதல்பற்றிப் ‘போய்ப்போய்’ என்று அருளிச் செய்யப்பட்டது” [அருளிச்செய்தவர் தாமே என்றபடி]

என்று எழுதியுள்ளார். இவ்வாறு, தலைபிறழாமற் காக்கலை மேற்கொண்ட அவ்வாசிரியர் கருத்துப் போற்றற்குரியது. ஆனால், இப்பிறழ்வுகள், திவ்யப்பிரபந்தத்திற் பலவிடங்களிலும் அமைபும்படி

அவர் விட்டிருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. [பின்வரும் பாடவமைதிகள் காண்க.]

இனி, 'போய்ப்போலும்' என்று தீபிகையாசிரியர்செய்த திருத்தத்துள் இரண்டாம் 'போய்'க்குமட்டும் அளபெடை கூட்டி, பின்னதற்குக் கூட்டாமல்விடப்பட்டுளது. இது, முன்னோர்முறையன்று.

“பாஅய்ப் பாஅய்ப் பசந்தன்று துதல்”

“வெரீடு வெரீடு வருதியோ”

“விடாஅ விடாஅ வெரீஇப் பெயரும்” (யாப். வி.)

என அடுக்குத்தொடர்கள் முழுதும் அளபெடுத்தவாறு, 'போலும்ப் போலும்' என அமைதலே ஏற்கும். ஆனால் இது வெண்பாச்சீர் அன்றாகும். இவ்வாறு தனையமைதிக்காகப் பின்வருஞ்சொல்லில் அளபெடை கூட்டுவதினும், அச்சொல்லில் பின்னோர் அறியாதிட்டுவழங்கிய புள்ளியைமட்டும் நீக்கிவிடின் வெண்டளைபிறழாத உண்மைப்பாடம் வெளியாதல் காணலாம். அஃதாவது— 'போய்ப்போய வெந்நாகில்' என்க. 'போய்ப்போய் + அ + வெந்நாகில்' எனப் பிரித்துப் பொருள்கொள்க. 'போய்ப் போயவ் வெந்நாகில்' என வகரக்கேடில்லாமற்பாடங்கொள்ளினும் அமையும். பெரியாழ்வார்திருமொழியில் (2—6—9)

“மின்னிலக்கு பூண் விட்டண நம்பிக்கு”

என்று தீபிகையாசிரியர் பதிப்பித்துப்போந்ததையும் 'பூண்(வ்) விட்டணநம்பிக்கு' என்று திருத்தி ஓசையம்பெற அமைத்துக் கொள்க. “மன்னியநாகத் தணைமேல்” என்ற பெரிய திருமடற் றொடரில், தீபிகையாசிரியரே, 'மன்னி + அ + நாகத்தணைமேல்' என்று பிரித்துப் பொருள்கொண்ட முறைபோன்றதே, மேற்காட்டிய திருத்தம். இவ்விடங்களிலெல்லாம், அகராச்சுட்டு உலகறி பொருண்மேற்று.

34. நான்முகன்திருவந்தாதி 23-ஆம் பாசுரத்தில்,

“வித்துமிட வேண்டுங் கொலோ விடையடர்த்த”

என்ற முதலடி முன்றாஞ்சீரைத் தலைபிறழாமல், 'கொல்லோ' என்று திருத்திப்படிக்க. இங்ஙனமே, பெரியதிருவந்தாதி 76-ஆம் பாட்டில்—

“உலகளவும் யானு முளவை என்கொல்லோ”

என்று தீபிகைகாரர்கொண்ட பாடத்தையும் 'என்கொல்' எனத் திருந்த ஒதத்தகும்.

‘கொலோவி டையடர்த்த’

‘ஆவனென் கொல்லோ’

என்று பிரித்துத் தலைகொள்ளின், செப்பலோசையும் மோனைகளும் சிறந்துதிகழும் முன்றோர் திருவாக்குக்களைக் கெடுப்பதேயாகும். இவைபோலக் கொல், கொலோ, கொல்லோ—என்பவை, வெண்பா முதலியவற்றில் தமொறியமைந்த இடங்கள் தீபிகையுரையுட் பல வாகும். அவ்வவ்விடங்களிலே, அவை விளக்கப்படும்.

35. நான்முகன் திருவந்தாதி 26-ஆம் பாசுரத்தில்—

“கண்டுகொள் கண்டாய் கடல்வண்ணு யானுன்னைக்
கண்டு கொள்கிற்கு மாறு”

என்பதனுள், ‘கண்டு கொள்கிற்கு மாறு’ எனத் தீபிகையாசிரியர் கொண்ட பாடம்,

‘கண்டு கொள்கிற்கு மாறு’

என்று திருத்தற்குரியது. கண்டுகொள்ள வல்லனும்படி என்பது பொருள். ‘பணிந்தேத்திக் காண்கிலா’ என்ற பெரியதிருமொழித் தொடரிலும் (2-1-9) ‘காண்கிலா’ எனப் புள்ளிநீக்கி ஒசையம்பெற ஒதத்தகும். மேற்காட்டியபடி ‘கொள்கிற்கும்’ என ஒற்றிட்ட டோதின் தளைசுதைவதாம். அவ்வாசிரியர் காட்டிய பதவுரையிலும் ஒற்றிட்டே மூலங்காட்டப்பட்டிருத்தலாலும், தலைப்பிறழ்பற்றி அவர் குறிப்பிடாமையாலும் இத்திருத்தம் எழுதப்படலாயிற்று.

36. சிறியதிருமடலில்—

“பேரா யிரமுடையா னென்றள் பேர்த்தேயும்”

என்பதனுள், தளைசிறையாவாறு, 'பெயர்த்தேயும்' என்று திருத்திப்படிக்க. இதுவும் மேற்கூறியபடி, திருத்தம் குறிப்பிடப்படாமையாற் காட்டப்பட்டது.

37. மூன்றாந்திருவந்தாதி 67-ஆம் பாசரம்—

“ஆங்கு மலருந் குவியுமால் உந்திவாய்
ஒங்கு கமலத்தி னெண்போது—ஆங்கைந்
திசிரி சுடரென்றும் வெண்சங்கம் வானிற்
பகரு மதியென்றும் பார்த்து”

என்பது. இவ்வெண்பாவில் 'ஒண்போது—ஆங்கை' என்றுள்ள தொடர், 'ஒண்போ—தாங்கை' என்று புணர்தல் விதி. அப்போது வெண்டளை சிறையாவாறு. அவ்வாறு தளைதட்டுவது ஆழ்வார்கள் திருவாக்குக்குச் சிறிதும் உரியதன்று. அதனால், 'போது' என்ற குற்றுகாரத்தின்பின் சிற்ற மெய்யம் முதலான சொல்லொன்று, எப்படியோ கேடுற்றது என்பது அறிஞர்க்கு எளிதிற்புலனாகும். அக் கேடுற்றசொல் யாது? அது, 'தான்' என்பதேயன்றி வேறன்று. அஃதாவது—

“ஒங்கு கமலத்தி னெண்போது—தான்கைந்
திசிரி சுடரென்றும்.....”

என்று ஆதியிலிருந்த பாடமே, 'ஒண்போ—தாங்கை' எனப்பிறர் காலத்துச் சிறைந்து வழங்குவதாயிற்று என்க. தான் என்றது, மலர்ந்தம் குவிந்தம் வரும் அஃது என்னும் குறிப்பிற்று; அசைச் சொல்லுமாம். இப்பாடம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யான விரோதம் ஆகாமையும் நோக்கிக்கொள்க. முதற்றிருவந்தாதி 77-ஆம் பாட்டில் வேங்கடம், பூங்கிடங்கில்—என்பவற்றுக்கு, நான்கும் என்ற தனிச்சீர் எதுகையானவாறே, ஈண்டும் ஆங்கு, ஒங்கு என்பவற்றுக்குத் தான்கை என்பது எதுகையாயிற்று. இப்போதைப் பாடம், அக்யாபகர் ஒதிய முறையில் சிறைந்துவந்ததேயாகும். இத்தகைய சிறைவுகள் நூல்களிலும் உலகவழக்கிலும் உண்டு.

ஈண்டுப் போது தான்கை என்பதன் திரிபான 'போதாங்கை' என்பது, சங்கதை (சங்கு+கதை) போலவும், தான்கை யென்பதன் திரிபான தாங்கை என்பது, புங்கு (புன்கு), நஞ்சை (நன்செய்) போலவும் வந்தன என்க.

38. இராமா துசநூற்றந்தாதி 48-ஆம் பாசுரத்தில்—

“நிகரின்றி நின்றவென் நீசதைக் குன்னரு ளின்கணன்றிப்
புகலொன்று மில்லை யருட்குமஃ தேபுகல்.....”

என்பது பழைய வியாக்யானப்பதிப்பின் பாடம். இதன் முதலடியைத் திவ்யார்த்ததீபிகையாசிரியர்—

“நிகரின்றி நின்றவென் நீசதைக்கு நீன்னரு ளின்கணன்றி”

என்று திருத்திப் பாடங்கொண்டுள்ளார். நான்முகன் திருவந்தாதி 70-ஆம் பாசுரவுரையிலும் இத்திருத்தப்பாடமேகொண்டு, தம் தீபிகையில் இவ்வடியை அவர் மேற்கோள்காட்டியிருப்பது காணலாம். இதனால், வெண்டளைபிறழாதிருப்பதொன்றே, கட்டளைக்கலித்துறையடியின் இலக்கணம் என்பது அவ்வாசிரியர்கருத்தென்று தெரிகின்றது. இவ்வாறாயின், வேறிலக்கணமும் அதற்குச் சிறப்பாக உண்டென்பது அவர் அறியத்தகும். அஃதாவது—நோசை முதலாகிய கட்டளைக்கலித்துறை, ஓரடிக்கு எழுத்துப் பதினாறும், நிரையசை முதலாகிய அதனடிக்கு எழுத்துப் பதினேழுமாய் வருதல் நியதி என்பதாம். ‘நீசதைக்கு நின்னருள்’ என்பதனுள் தளைதட்டல் இல்லையேனும், அக்கொடர்கொண்ட அடி, பதினெட்டெழுத்தாய் ஓசைசிறைதல் நோக்குக. ஆகவே, ‘நீசதைக் குன்னருள்’ என்ற முன்னோர்பாடமே, திருத்தமான பாடம் என்க.

39. பெரிய திருமொழி 9-3-3-ஆம் பாசுரத்தில்—

“தாதுமல்கு தடங்கும்பொழில் தாழ்வர்த் தொடர்ந்துபின்
பேதை நின்னைப் பிரியேனென் மகன்ற னிடம்”

என்பதனுள் 'தாழ்வர்த் தொடர்ந்துபின்' என்று வியாக்யானப் பழம்பதிப்பினும், தீபிகைப்பதிப்பினும் காணப்படுகின்றது. ஈண்டு, பெரியவாச்சார்பிள்ளை வ்யாக்யானம்:—

“(தாதுமல்கு தடஞ்சூழ்பொழில் தாழ்வர்) பூக்கள் உதிர்த்த தாதுக்கள் மிக்கிருந்துள்ள தடாகங்களாலே சூழப்பட்ட பொழில் பர்யந்தங்களிலே; ஒத்த நிலங்களிலே என்றபடி. (தொடர்ந்து)...போகஸ்ரோதஸ்வரில் இவள் போனபோன வகைதொறும் வடிம்பிட்டுக்கொண்டுவந்தானாயிற்று. இவளுக்கு ஒருவகையால் ஓர் ஏற்றமுண்டாம்படி பண்ணிற்றிலன். எவ்வளவாகக் கலந்துபிரிந்தால் இவளை இழக்கலாவது, அவ்வளவும் கலந்துவிட்டானாயிற்று”

என்று உள்ளது. தடம்கூழ்பொழிலான ஒத்தமைந்த இடத்திலே, கலவியிடைத் தன்மேம்பாடே தோன்றவும், தலைவிக்கு அதனில் ஏற்றமில்லையாம்படியும் அவளை விடாது தொடர்ந்து கலந்து பின் பிரியலாயினன் தலைவன் என்பது கருத்து. இதனால் 'தாழ்வர்த் தொடர்ந்து பின் அகன்றான்' என்பதே மூலபாடமாதல் தெளியலாம். தாழ்வு அற-கலவியில் (தலைவனது) குறைவு இல்லையாம்படி; எனவே, தலைவிக்கு அதனில் ஏற்றமின்மை பெறப்படும். இங்ஙனம்பெற்ற கருத்தையே, வ்யாக்யானத்தின் பின்வாக்கியங்கள் நன்குவிளக்கின. 'ஒத்தமைந்த நிலத்திலே' என்பது பெறும்படி 'பொழில் பர்யந்தங்களிலே' என்று ஆதியில் அமைந்திருந்த வியாக்யானத்தொடரை, 'பொழில் பர்யந்தங்களிலே' என்று மாற்றிப்படித்துக்கொண்டும், அப் பர்யந்தப்பொருளுக்குத் 'தாழ்வர்' என்பது மூலச்சொல்லாக வேண்டுமென்று கருதியும் 'தாழ்வர்த் தொடர்ந்து' என்ற பாடத்தைப் பின்னொரெல்லாம் வழங்கிவிட்டனர். உண்மையில், மூலத்தில் 'தாழ்வர்' என்ற சொல்லேனும், வ்யாக்யானத்தில் 'பர்யந்தங்களில்' என்ற பதமேனும் கிடையா. தாழ்வர் என்பதற்குப் பர்யந்தங்களில் என்ற பொருளும் தமிழ்மொழியில் இல்லை. 'பொழில் பர்யந்தங்களிலே' என்ற அச்சுத்தொடரும் சேராச்சேர்த்தியானது. ஆகவே,

“தாதுமல்கு தடஞ்சூழ்பொழில் தாழ்வறந் தொடர்ந்துபின்”
என்றே திருத்தமாக ஒதத்தக்கது.

40. பெரியதிருமொழி 6—10—1-ஆம் பாசுரத்தில்,
“எறிஞர் அரணழியக் கடந்தநம்பி”

என்பதனுள் ‘எறிஞர்’ என்பதை இரிஞர் என்று திருத்திப் படிக்க. இரிஞர் - பகைவர் என்பது திவாகரம். “இரிஞர் மகளிர் இலை நெமலுளீன்ற, வரியிளஞ் செங்காற் குழவி” என்றார் முத்தொள்ளாயிரத்தாம். எறிஞர் என்ற வழக்கு முன்னூல்களிற் பயிலாதது. இகர எகரங்களும், ரகர றகரங்களும் ஒதுமுறையிலும் எழுது முறையிலும் மாறிய இடங்கள் பலவாம்.

41. பெரியதிருமொழி 6—9—10-ஆம் பாசுரத்தில்:—

“பண்களகம் பயின்றசீர்ப் பாடலிவை பத்தும் வ(ல்)லார்
விண்களகத் திமையவராய் வீற்றிருந்து வாழ்வாரே”

என்பதனுள் ‘விண்களகத்து’ என்பது ‘விண்கழகத்து’ என்றோதல் சிறக்கும். விண் கழகம் - விண்ணுலகங்கட்கு ஒலக்கமண்டபமாய்த் தலைமைபெற்ற பரமபதம் என்று. பரமபதத்துத் திருமாமணி மண்டபமெனினும் ஆம். திபிகையாசிரியரால்,

“சற்றடியில் ‘விண்கள் அகத்து’ எனப் பிரித்துரைப்பதல்லாமல், விண்களகத்து’ என்று கொண்டும் உரைக்கலாம். களம் + அத்து, களகத்து (நன்னூல் உருப்பு. 13); சபையின்கண் என்றபடி”

என்று குறிப்புரை எழுதப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறாயின், களம் + அத்து = களத்து என்று புணருமேயன்றிக் களகத்து என்று இடையில் கப்பிரத்யயம் வருதல் தமிழில் இல்லை. இப்பொருளும் புணர்ப்பும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய பதபாடமும் அல்ல. ஆகவே, களகம் என்று முழுச்சொல்லாகவே கொள்ளத்தகும். பவழம் பவளம் முதலியனபோல, கழகம் களகங்கள் செய்யு ளெதுகைகளில் வருதல் மரபேயாம்,

42. பெரியதிருமொழி 9—5—3-ஆம் பாசுரத்தே,

“காலையும் மாலையொற்றுண்டு கங்குல்

நாழிகை யூழியின் நீண்டுலாவும்”

என்ற முதலடியுள், ‘ஒற்றுண்டு’ என்பது ‘ஒத்துண்டு’ என்று ஒத்தக்கது. ‘காலையும் மாலையொத்து உண்டு’ என்பதற்கு—பாதகவர்க்கம் என்பதை எழுவாயாக வருவித்து, (அது) “காலையிலும் மாலையிற்போலையிருக்க பாதித்துமுடியாசின்றது” என்றும், காலே என்பதனையே எழுவாயாக்கி—‘காலையும் மாலேபோலே பாதகமாகாசின்றது’ என்றும் இரண்டுபொருள்கள் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வ்யாக்யானத்திற்காணப்படுகின்றன. இவ்விரண்டு பக்தங்க ளிலும் ‘ஒத்து’ என்பதற்குப் ‘போலே’ என்றபொருளைக் குறிப்பிட்டு, உவமத்தின் பொதுத்தன்மை விளக்க ‘உண்டு’ என்பதற்குப் ‘பாதகமாக உள்ளது’ என்று கருத்துவிரித்து அப்பெரியார் உரையருளினார். இஃதறியாமல், ‘பாதகமாகாசின்றது’ என்ற தொடர் வ்யாக்யானத்தில் உள்ளதைக்கொண்டு, அதற்கு மூலம்வேண்டுமென்று, ஒத்துண்டு என்றிருந்ததை ‘ஒற்றுண்டு’ என்று மாற்றிப்பின்புள்ளோர்கொண்டபாடம் ஏற்கத்தக்கதன்றும். என்னை? ‘காலே மாலே பாதகமாகாசின்றது’ என்று, இடையே உவமவுருபு விரியாமலேகூறின், அது குறித்தபொருளை விளக்காமையோடு, ஒற்றுண்டு என்பது, ‘பாதகமாகாசின்றது’ என்ற பொருளைச் செவ்வனம் பயவாமையாலும் என்க. எனவே, மாலையையடுத்து ‘ஒத்து’ என்ற உவமச்சொல் இருப்பது இன்றியமைபாதது என்பதும், உண்டு என்பது பாதகமாக உள்ளது என்ற பொருள்பட சின்றது என்பதும் அறியத்தக்கன.

[தொடரும்]

பிழை திருத்தம்

செந்தமிழ், தொகுதி ௪0, பக்கம்-௬, இறுதிவரியில் ‘இருபத்துநாலாயிரப்படி’ என்றுள்ளதை நீக்கிவிடுக.

ஷெ தொகுதி ௧௭-ஆம் பக்கம் ௧௬-ஆம் வரியில் ‘இரணியனைப் பொலுற்’ என்பதனை ‘இரணியனைக் கொல்லுற்’ என்று திருத்துக.

ஷெ தொகுதி ௨௮௨-ஆம் பக்கம் ௧௨-ஆம் வரியில் என்று என்பதன்பின், என என்பதைச் சேர்க்க.

கம்பராமாயணசாரம்

உத்தரகாண்டம்

[ராவ்ஸாஹிப். ஸ்ரீ. வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியாரவர்கள் G.B.V.C.]

௩00-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி

சந்திரோதயம்

இருளையுண்டாக்கிக்கொண்டு மாலையந்தது. இராவணன்மனம் மலை (-காமத்தை)யடைய, மதி(-சந்திரன்) உதயமாயிற்று. ஞான தீபம் விளங்கப்பெற்ற மனத்தில் மாயையிருள் நீங்குதல்போல, சந்திரன் விளங்கப்பெற்ற உலகில் இருள் நீங்கியது.

இராவணன் அரம்பையைப் பலவந்தப்படுத்திக் காமம் நுகர்தல்

குபேரனுடைய குமாரன் நளசுபரனை நாடிவந்த அரம்பையை இராவணன் கண்டு அளவற்ற மோகங்கொண்டு அவளை அணுகி அவள் அழகை இருபதுகண்களாலும் நோக்கி நுகர்ந்து (-அநு பவித்து) “உன் ஊர் யாது? பேர் யாது? உறவினர் யார்?” என்றான். அவள் “என்பேர் அரம்பை. அளகையரசன்மகன் நளசுபரன் என்னாயகன்” என்றாள். இராவணன் சிரித்து “வேசையருக்கு (பொருள்கொடுப்போரே - நாயகரல்லாமல் தனித்த) நாயக ருண்டோ?” என்று சொல்லப் “பொதுமகளும் தன்னை மனைவி யாகக்கொண்டவனைக் கண்வனாகக்கொண்டு, கற்புக்கடன்பூண்டு, கொண்டாணைத்தப்பாக் குலக்கொடியேபோல ஒழுகக்கடவள்” என்றாள்.

இராவணன் அவள்மேல் விழுந்து தழுவத்தொடங்கியபோது, நடுங்கி “நெறிதப்பி நடவாதே. உன் தமயன் குபேரன்மகன்மனைவி நான். நீ எனக்குத் தந்தைமுறையினன்” என்றான். அவள் அவள்

கூறியதைப் பொருட்படுத்தாமல் ("காதல் இருவர் கருத்தொக்க ஆதரவுபட்டதே இன்பம்" என்ற அறிவில்லாமல்) அவளை வலாற் காரஞ்செய்து கருத்தொவ்வாக்காமம் நுகர்ந்தான்.

அரம்பையாலும் நளகூபரனாலும் இராவணன் சபிக்கப்படுதல்

அவள், "இனி மனம் இசையாத மாதரைத் தீண்டுவாயானால் அவர் கற்புத்தீயால் எரிந்துவிழுந்திடுவாய்" என்று கூறிச்சென்று நளகூபரனுக்கு நடந்ததைத் தெரிவிக்க, அவன் சினந்து, "என் இல்லாளைத்தீண்டிய இராவணனுடைய தலைகளெல்லாம் முடிகளோடு பொடிகளாகிவிழுக" என்று சபித்தான்.

சூரியோதயம்

இராவணன் தன் விரகதாபத்தால் இரவுநீட்டிப்பதையுணராமல் என் தாமதத்தால் நீட்டித்ததென்று கோபித்துத் தண்டிப்பானென்று நடுங்குவான்போன்று (ஒளிக்கிரணங்கள் சலித்திலங்கச்) சூரியன் உதயமானான்.

இராவணன் விண்ணுலகுக்கு வருவதை

இந்திரன் திருமாலுக்குத் தேரிவித்தல்

இராவணன், சேனைசூழப் பொன்னுலகத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான். அதுதெரிந்து, தேவர்கள் இந்திரனுடன்சென்று திருமாலையடைந்து அடிவணங்கினின்றார்கள். அவன் "உங்கள் மனத்துள்ளே கவலையுள்ளதென்று காண்கின்றேன். அதைச் சொல்லுங்கள்" என, இந்திரன், "இராவணன் மண்ணுலகை வெற்றிகொண்டுவிட்டு விண்ணுலகைவெல்ல வந்திருக்கிறான். நாங்கள் யாது செய்வதென்று கூறியருள்வாயாக" என்றான். திருமால், "அரக்காணைவரையும் அழித்து இராவணன் பிரமனிடம் பெற்ற வரத்தை ஒருவாறு மாற்றி அவன் தலைகளை அறுத்துத் தள்ளி உங்கள் துன்பத்தை யொழிப்பேன்" என்று சொன்னான்.

தேவ இராக்கத சேனைகள் பொருதல்

அதுகேட்ட இந்திரன், தேவர்களோடுசென்று தன் அம்மா வதிரகரை அடைந்தான். அப்போது இராவணன் சேனையோடு சென்று தேவர்கள் திடுக்கிடும்படி போர்முழக்கம் புரிந்தான். தேவருக்கும் இராக்கதருக்கும் போர்தொடங்கியது. அந்தப் போரைக் காணுதற்குப் பிரமன் வந்தான். தேவசேனையால் இராக்கத சேனை முறியக்கண்ட இராவணன் தன் படைத்தலைவரைப் பார்த்துத் தேவசேனையைத் தாக்கும்படி ஏவினான்.

சுமாலிவதை

‘சுமாலி, மகோதரன் மாரீசன் முதலிய படைத்தலைவர்கூழ்ச்சென்று, சூலம் தண்டு மழு ஈட்டி முதலிய ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்க, விண்ணவர்களை சோர்ந்து பின்னிட்டது. பின்னிட்ட சேனை சோர்வுறீங்கி முன்னிட்டுப் பொருதபோது, இராக்கதசேனை தோற்றோடியது. அது கண்டு, சுமாலி தேவசேனைமீது பாணமாரி பொழிய, அவனை வசக்கள் எதிர்த்தார்கள். தேவேந்திரன் அவன் தேரைச் சிதைத்துச் சிரத்தின்மேல் தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றி எறிந்தான். அது, எமனுடைய காலதண்டமோ, சிவனுடைய சூலாயுதமோ திருமாலுடைய சக்கராயுதமோ! என்னும்படி சென்று, மலைமேல் இடிவிழுந்தாற்போலச் சுமாலிதலைமேல் விழுந்து தகர்த்து அவன் உடம்பை உருத்தெரியாதபடி சிதைத்து உதிரம் (- இரத்தம்) ஆறாக ஓடச்செய்தது.

இராவணன்மகன் மேகநாதனும் இந்திரன்மகன் சயந்தனும்
தம்மிற் பொருதல்

சுமாலி(யின் விற்போர்) என்னும் அணையாற் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்த இராக்கதசேனைவெள்ளம் அந்த அணை உடைந்ததனால் ஓடலுற்றபோது, தன் விற்போரணையால் ஓடிப்போகாதபடி

இராவணன்மகன் மேகநாதன் தடுத்துத் தேவசேனையைச் சேர்ந்த தேர்கள் யானைகள் குதிரைகள்மேலும் அவற்றின் பாகர்கள்மேலும் காலாட்படைவீரர்மேலும் அம்புகள் தொடுத்துவிடுத்தான். அதனால் தேவசேனை உடையக்கண்டு சீறி, இந்திரன்மகன் சயந்தன் வந்து எதிர்த்தான். இரண்டுபக்கத்துப் படைவீரர்களும் வியந்து பார்த்துக்கொண்டுநிற்க, இருவரும் தம்மிற்பொருபவராயினர். ஒருவரையொருவர் வெல்லமுயன்று, இவன் மேகநாதன் இவன் சயந்தனென்று பார்த்துக்கொண்டுநிற்போர் பகுத்தறியமுடியாத படி இருவரும் வேகமாகச் சாரிநிரிந்தனர்.

இந்திரன்தேர்ப்பாகனான மாலியின் மகனும் சயந்தன்தேர்ப்பாகனுமான கோமுகன்மீது, மேகநாதன் கொடிய பாணங்களை விடக்கண்டு சயந்தன் சீறி மேகநாதன்தேர்ப்பாகன்மீது அம்புகளை விடுத்தான். அதுகண்டு மேகநாதன் சயந்தன்மீது அம்புகள் தொடுத்தான். அந்த அம்புகள் மார்பிலே தைக்க மயங்கிய சயந்தனைத் தேர்ப்பாகன் போர்க்களத்தைவிட்டு வெளியே கொண்டு போய்விடத் தேவர்கள் பயம்மிசூந்து பதறிச் சிதறியோடினர்.

மேகநாதனோடு இந்திரன் பொருதல்

இந்திரன், தன்மகன் மயங்கியதையும் இராவணன்மகன் செயித்ததையும் கேட்டுச் சினம்மிசூந்து போர்க்கோலம்பூண்டு தேரேறிப் பேரிகை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்க, மாகதர் (-புகழ்பாடுவோர்) துதிக்க, அரம்பையர் ஆடக் கந்திருவர் பாடப் பதினொருருத்திரரும் எட்டுவசுக்களும் இரண்டு அசுவினிதேவரும் (-தேவவைத்தியரும்) பக்கத்தில் பாதுகாத்துவரப் போர்க்களத்துக்குப் புறப்பட்டான். இராவணன் இந்திரனை யெதிர்க்கத் தொடங்கியபோது மேகநாதன் இடையேவந்து “நீ நில் நான் பொருவேன்” என்று சொல்லித் தடுத்து வானவில்லோடுகூடிய மழைமேகம் இடித்துப் பெருமழைபொழிந்தாற்போல வில்நான்

ஓசையெழுப்பித் தேவசேனைமீது பாணமாரிசொரிந்தான். தேர்கள் சக்கரமும் அச்சாணியும் அச்சம் அற்று ஊழிக்காற்றால் உலையும் மலைகளொத்தன. யானைகள் கையும் கழுத்தும் காலும் வாலும் கொம்பும் அறுபட்டன. குதிரைகள் காலும் தலையும் குளம்பும் துண்டிக்கப்பட்டன. பதாகிப்படைவீரர் பட்டபாடு பகரும் பான்மையதன்று. போர்க்களம் தாழிபோன்றது; தேவசேனை தயிர் நிகர்த்தது. மேகநாதன் மத்தினை ஒத்தனன். மேகநாதன் ஏகனாயினும் எண்ணிறந்த மேகநாதருளரோவென்று எண்ணும்படி (சாரி திரியும் வேகத்தினால்) மண்ணிலும் விண்ணிலும் தெற்கிலும் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் எங்கெங்கும்தோன்றி வானத்தினின்று போர்காணும் பிரமன் முதலியோர் கண்ணையும் கருத்தையும் நீங்கானாயினான். முப்புரமெரித்த மேருவில்லியும் (-சிவனும்) அரக்கரையும் அசுரரையும் அழித்த சார்ங்க(மென்னும்) வில்லியும் (-திருமாலும்) ஒத்தால் ஒப்பாரேயன்றி வேறெந்தவில்லியும் இரந்த வில்லியை (மேகநாதனை) ஒவ்வாரென்று பிரமதேவன் பிரமித்துக் கூறினான்.

கும்பகருணன் பொருதல்

அப்போது கும்பகருணன் எண்டிசையும் கம்பம் (-அதிர்ச்சி) உறத் தண்டுகொண்டு குன்றுவந்ததுபோலத் தண்டாயுதமேந்திப் பூரியகிர நடந்துவந்து தேவசேனையைத் தாக்கினான். தேர்களைக்கொண்டு தேர்களையும் யானைகளைக்கொண்டு யானைகளையும் குதிரைகளைக்கொண்டு குதிரைகளையும் காலாட்களைக்கொண்டு காலாட்களையும் மோதினான். அவன் திருப்பாற்கடலைக் கலக்கிய மந்தரகிரியைப்போலத் தேவசேனாசமுத்திரத்தைக் கலக்கியது கும்பகருணபருவதமென்னும்படி பொருதான். தேவசேனைத்தலைவரான பன்னிருரூரியர் பதினொருருத்திரர் எட்டு வசக்கள்முதலியவர்கள் அவனை எதிர்த்து (மலைமேல் மழைபொழிதல்போலச்) சரமாரிசொரிந்து கருமலை செம்மலையானதுபோல உடலெங்கும்

உதிரம் (-இரத்தம்) பெருகச்செய்து இராக்கதசேனையைத் தாக்கித் தகர்த்து எங்கும் பிணமலைகள் குவியவும் இரத்த ஆறுகள் பெருகவும் செய்தார்கள்.

இந்திரனோடு இராவணன் பொருதல்

இவ்வாறாக இராக்கதசேனை ஈடழிந்ததைக் கண்டு, இராவணன், வடவாமுகாக்கினிபோலக் கோபத்தி் கொதித்தெழ, வண்டுறுக்கி (-உதட்டைமடித்துக் கடித்து) விண்ணவர்படையைநோக்கித் தேரைச்செலுத்தித் தேவசேனையிலுள்ள தேர்கள் யானைகள் குதிரைகள் காலாட்கள்மீது கோடைமழைபோலப் பாணமழை பொழிந்தான். அதனால் தேவசேனை தீவிழுந்த பஞ்சுபோல அழியக்கண்ட தேவேந்திரன் சீறி இரத்தத்தை இராவணனெதிரே செலுத்தி அவன் மார்பிலும் தலைகளிலும் தைக்கும்படி சரங்களைத் தொடுத்துவிடுத்தான். அந்த அம்புகள் அமுந்தியும் ஆற்றலழியாத இராவணன் எதிரம்புகள் எய்தான். இருபக்கத்துப் படைவீரரும் எதிரெதிராக எய்த அம்புகளால் இரண்களமெங்கும் சரமயமானது. இந்திரன்படைவீரரால் தன்படைவீரர் மிகுதியாக இறக்கக்கண்ட இராவணன் மனம்வருந்தித் தன் சாரதியைநோக்கித் “தேரைத் தேவசேனையின்றடுவே செலுத்துவாயானால் யாவரையும் கொன்று இந்திரனையும் கொன்றிடுவேன். முன்னமே மண்ணுலகத்தையும் பாடாளலோகத்தையும் வென்ற யான் (விண்ணுலகத்தையும் வென்றேனாகி) மூவுலகிற்கும் காவலனாவேன்” என்று கூறினான். அவன் கூறியவாறே சாரதிசெய்தபோது இந்திரன், பக்கத்திருந்தவரைநோக்கி, “இராவணன் என்னை வஞ்சனைசெய்து கொன்றிட எண்ணுகின்றான். நானும் அவன் வஞ்சனைக்கு எதிர்வஞ்சனைசெய்து அவனை யிறுகப் பிணித்துக் கட்டுவேன்” என்று கூறி, இராவணன்முன் நில்லாமல் ஓடிவிட்டான். அப்போது இராவணன், தேவசேனையை மிகுதியாக அழிப்பானான்.

ஓடிப்போன இந்திரன் பலத்த படையோடுவந்து இராவண(ன் தப்பியோட வழியில்லாமல் அவ)னைச் சுற்றி வளைந்துகொண்டான். அதுகண்ட அரக்கர் தென்னிலங்கைமன்னவன் செத்தானென்றெண்ணித் தியங்கினார்கள்.

மேகநாதன் இந்திரனைக் கட்டிச் சிறைப்படுத்தல்

அந்தச்சமயத்தில் மேகநாதன் உற்றஇடத்துதவுவாய், வந்து குறுக்கிட்டுத் தந்தையை வளைந்த சேனையை அழித்து இந்திரன்மார்புமீதும் தேர்மீதும் சாரமீதும் மிகுந்த சாங்களை விரைந்து விடுத்தான். இந்திரன் இதன்முன் எந்தப்போரிலும் பட்டறியாத பாடுபட்டு(ச் சிதைந்த தேரினின் றிறங்கி விரைந்து) வினாடிநேரத்துக்குள் ஐராவதம் (-இந்திரன் வாகனமாகிய வெள்ளையானை) என்னும் யானைமீதேறிப் போர்புரிவானானான். அப்போது மேகநாதன் சிவனிடம்பெற்ற வரபலத்தினால் பேரிருள்முடும்படி மாயசெய்ய, இந்திரன் செய்வது இன்னதென்று தெரியாத சிந்தைகலங்கித் திகைத்துநின்றான். அப்போது அவனை மேகநாதன் எமனுடைய காலபாசம்போன்ற கயிற்றினால் கையும் மெய்யும் இறுகக் கட்டினான்.

இந்திரன் அகப்பட்டானென்று இராக்கதசேனை பேராரவாரஞ் செய்ய, மேகநாதன், இராவணனை அடைந்து, “இந்திரன் என்கைவசமானான். இனி உனக்கு எதிரி எவருமில்லை. தேவர் சேவிக்க உலகமெல்லாம் ஒருசேர ஆள்வாயாக” என்றான். அவனை இராவணன் பெருமகிழ்வுடன் இருபதுகைகளாலும் இறுகத் தழுவி “ஈ திரிலோகாதிபதியான* இந்திரனை வென்றது எல்லா வுலகங்களையும் வென்றதாம்” என்றான்.

இராவணன் இந்திரனை இலங்கைக்குக்கொண்டுபோய்ச் சிறை வைத்தான்.

* திரிலோகாதிபதி - இந்திரன். (தமிழ்காதி.)

பிரமன் இந்திரனைச் சிறைவிடுவித்தல்

அப்போது தேவர்கள் பிரமதேவனை முன்னிட்டுக்கொண்டு வந்து இராவணனைக் கண்டார்கள். பிரமன், இராவணனைநோக்கி, “வீரரோமே! உனக்கெதிர் ஒருவருமில்லை. உன்மகன் இந்திரனைச் செயித்ததனால் இந்திரசித்து என்ற பெயர் பிரபலமாக உலகமெல்லாம் வழங்கப்பெற்றவனான். தேவர்கள் என்னை முற்கொண்டு உன்னிடம் வந்தகாரியம் தேவராசனைச் சிறைவிடுவிப்பதாம்” என்றான்.

“இந்திரனைச் சிறைவிடுத்தற்கு ஈடாக யான் தக்க பேறுபெற வேண்டும். உலகங்களுள்ளவரையும் நான் உயிர்வாழ்த்திருக்கும் வரம் அருள்க” என்று இந்திரசித்து கூற, “பிறந்த உயிர்களெல்லாம் இறந்திடக்கடவன்” என்று பிரமன் கூற, “ஆயின், சிவன் அளித்த தெய்வத்தேரினின்று நான் போர்புரியும்போது சாவு நேராதவாறு வரந்தருக” எனத் “தந்தே”னென்றான் பிரமன். “எதிரிகளை வெல்லு தற்கு யான் யாகஞ்செய்தமுடித்தால் அவர்களனைவரும் தோற்கும்படி வரமருள்க” என்று இந்திரசித்து வேண்ட, “இந்தவரமும் பெற்றாய்” என்றான் பிரமன்.

இந்திரசித்து, இந்திரனைச் சிறைவிடுவித்துப் பிரமன்முன் கொண்டுவந்தபோது இந்திரன் மானவேல் மார்பில் ஊன்றப்பட்டு வருந்தும் மனத்தினனாய், ஒருவரையும் முகம்சியிர்ந்துபாராயத்தலைகவிழ்ந்து வெட்கப்பட்டுநின்றான். பிரமன் அவனை “உன்னுடைய பொன்னுலகுக்குப் போவாயாக” என்று சொல்லிப் போனான்.

அ-வது தீக்குவியப்படலம் முற்றிற்று

இலக்கியமும் சமூகமும்*

ஸ்ரீ ராவ்லாகிப் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள், B A., B.L.,

இன்று ஸ்ரீஜயந்தி. கண்ணன் பிறந்த திருநாள். அவன் பிறந்த இடமோ வடமதுரையில். இத்தேவர்கசியங்கள் நமக்கு எப்படித் தெரியவந்தன? மகாபாரதத்தால். இம் மகாபாரதமும் பின்னர்த் தோன்றிய பாகவதமும் இல்லாமற்போனால் நாம் அனைவரும் பக்தியோடு வணங்கிவரும். கண்ணபிரானும் இல்லை.

கண்ணன் தீராத வினையாட்டுப்பிள்ளை. அவன் செய்த குறும்புச்செயல்களுக்கு அளவில்லை. கன்றுகளோட அவற்றின் செவியில் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்துவிடுவான்; எண்ணெய்க் குடத்தையுருட்டி இளம்பிள்ளைகளைக் கிள்ளி யெழுப்பிக் கண்ணைப் புரட்டி விழித்துத் தீம்புகள் செய்வான்; கன்றின்வாலில் ஓலை கட்டி ஓடச்செய்வான்; கனிகள் உதிர ஏறிவான்; பாம்புக்குப்பின் தொடர்ந்தோடி அதைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டுவான். அவன் தெருவினுள்ள பெண்களுக்கு ஓயாத தொல்லை. பெண்களுடைய

பின்னலைப் பின்னின் நிழுப்பான்—தலை

பின்னே திரும்பு முன்னேசென்ற மறைவான்

வன்னப் புதுச்சேலை தனிலே—புழுதி

வாரிச் சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான்.

இப்படிப்பட்ட குறும்பன் பெரிய மாயாவியாகவும் இருந்தான். இக்காரணத்தினாலே 'மாயுக்கூத்தன்' என்று பெயரும் படைத்தான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நம்மவர்க்கு அரிய உபதேசங்களைச் செய்து கீதாசார்யனாக விளங்கினான். இப்புருஷோத்தமனை நமக்கு அளித்தது பாரதமே. இப்பேரிதிகாசத்தையே கண்ணன் பிறந்த இடமாக நாம் கருதுவோமானால் அது சிறிதும் தவறாக மாட்டாது. கண்ணன் திருவவதாரஞ்செய்தது பாரதத்திலேதான்.

* சென்னை அகில-இந்திய-ரேடியோவில் 24-8-43-ல் ஒலிபரப்பியது. அனுமதியுடன் பிரசுரிக்கப்படுகிறது.

இவனைப் பரம்பொருளாகக்கொண்டு வழிபடும்சமயத்திற்குக் காரண மாயிருந்ததும் இப்பரம இதிகாசந்தான். காவியத்தால் நமது சமுதாயமானது ஒரு லட்சியபுருஷனைப் பெற்று ஒரு சமய பேதத் தையும்மேற்கொண்டு ஒரு தத்துவவிசேஷத்தையும் அறிந்து அத னால் விளைந்த ஒழுகலாற்றிலே நிகழ்ந்துவருகிறது. இலக்கியத் திற்கும் சமுதாயத்திற்கும் உள்ள தொடர்பினைக் கிருஷ்ணபரமாத்மா வின் திவ்யசரித்திரம் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. இத்தொடர்பு மிக்க நெருக்கமானது; அத்தியந்தமானது; நமது சமுதாயத்தின் ஒவ்வொருபகுதியினும் ஊடுருவிநின்ற விளங்குவது.

இனி உலகத்துள்ள இதிகாசங்களுள் தலைசிறந்ததாகக் கருதப் படும் இம்மகாபாரதம்நானும் இந்துசமுதாயவளர்ச்சியின் ஆதி நிலையில் தோன்றியதாகும். அந்நிலையில் மக்களது மனோபாவனை வீரப்பெருஞ்செயல்களில் ஈடுபட்டிருந்தது. புகழ்படைத்த பெருவீரர்களுடைய குணதிசயங்களிலே அழுந்திநின்று மகிழ்ந் தது. இவற்றிற்குத்தக்கதாகவே கருத்துக்களும் மொழிகளும் கையாளப்பட்டன. சுவர்க்கவாசிகளும் பூலோகவாசிகளும், அதா வது தெய்வப்பிறப்பினரும் மக்கட்டிறப்பினரும் ஒருவரோடொரு வர் கலந்து உறவாடியும் பகைமைபூண்டு போர்புரிந்தும்வந்தன ரென்று அக்காலத்தவர் எண்ணினர். தொடர்ந்துசெல்லும் நீண்ட கதைகளைக் கேட்பதில் பெருவிருப்புற்றிருந்தனர். இத்தகைய சமுதாயம் பாரதத்திற்கு விளைநிலமாயிருந்தது. சமுதாயத்திற் கும் இலக்கியத்திற்குமுள்ள தொடர்பினை ஒருவாறு இது விளக்கு கிறது. ஆனால் மேலேகுறித்த வீரியகாலம் (Heroic age) பாரதம் முதலிய இதிகாசங்களினின்றும் ஊகித்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு காலப்பகுதியாம். இங்ஙனமமைந்தகாலமும் சமுதாயநிலையும் உலக முழுவதிலும் காணப்படும் உண்மையேயாயினும் சமுதாய-இலக்கி யத்-தொடர்பினை ஏதுக்காட்டி நிறுவுவதற்குப் போதுமானதல்ல. சரித்திரமூலமாய் நன்கறிந்த ஒருகாலப்பகுதியினுள்ள சமுதாய நிலையையும், அக்காலத்துத்தோன்றிய இலக்கியத்தின் தன்மையையும் ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பதே தக்கநெறியாகும்.

கி. பி. 7, 8-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரத்தை நோக்குவோம். அக்காலத்துப் பல்லவ அரசர்களுள் ஒருசிலர் சைனசமயத்தவராயும், வேறுசிலர் வைணவசமயத்தவராயும் பின்னும் ஒருசிலர் சைவராயும் இருந்தனர். பாண்டிய அரசர்களுள் ஏழும் ஒருசிலர் சைனராயும் வேறுசிலர் சைவராயும் இருந்தனர். பாண்டிய நாட்டிலும் காஞ்சி முதலிய பல்லவ-ஆதிக்கியம் நிறைந்த நாட்டிலும் சைனத்துறவிகள் ஏராளமாக வசித்துத் தங்கள் கொள்கைகளைப் பரப்பிவந்தார்கள். மதுரையைச்சுற்றியுள்ள எட்டுப் பெரிய குன்றங்கள் இத்துறவிகளின் இருப்பிடமாக விளங்கின. இவர்கள் எப்பொழுதும் வாதம்புரிந்தும், பிறசமயத்தவர்கள் தங்கள் சமயத்தைத் தழுவச்செய்தும், அரசாங்கமொப்பும்படி தங்கள் சமயத்தை மேம்படுத்தியும் வந்தனர். சைனசமயத்திற்குமுன்னாக, தமிழ்நாட்டுப் புராதனசமயமாய்விளங்கிவந்தன சைவ வைஷ்ணவமாகிய வைதிகசமயங்கள். சைனசமயம் அறிவுவலியாலும் சாஸ்திரஞானத்தாலும் தர்க்கவன்மையாலும் சிறந்து விளங்கிற்று. வைதிகசமயங்கள் பக்தியையே பெருந்துணையாகக்கொண்டு அப்பக்திரெறியையே வலியுறுத்திவந்தன. சிறிதுகாலம் தர்க்கநெறியின்முன் எதிர்த்திகலாற்றுது இவை தளர்ச்சியுற்றிருந்தன. ஆனால் உணர்ச்சிமேலீட்டால் எழுந்த இப்பக்திரெறி வெகுவிசைவில் தர்க்கநெறியைப் புறங்கண்டுவிட்டது. நாடுமுழுவதும் பக்திப் பெருவெள்ளம் பார்து பாய்ந்து தர்க்கமாகிய பெருநெருப்பை அவித்துவிட்டது. பக்திக்கு வித்து ஊன்றியவர்கள் அப்பர், சம்பந்தர் முதலிய சைவநாயன்மார்களும் பெரியாழ்வார், குலசேகரர் முதலிய ஆழ்வார்களுமே ஆவர்.

மேற்குறித்தன எல்லாம் சரித்திரம் ஒப்பிய உண்மைகள். இவை நிகழ்ந்தகாலங்களில் எவ்வகையான இலக்கியங்களை நாம் எதிர்பார்க்கவேண்டும்? தர்க்கநூல்களை எதிர்பார்ப்போம்; பக்திநூல்களை எதிர்பார்ப்போம்; பக்திக்கு இன்றியமையாத கதைகளை எதிர்பார்ப்போம். இவ்வகையான நூல்களை இக்காலங்களில் தோன்றின. குண்டலகேசி பிங்கலகேசி நீலகேசி முதலியன தர்க்கநூல்கள்; தேவாரம் நாலாயிரம் முதலியன பக்திநூல்கள்;

திருத்தொண்டத்தொகை முதலியன பக்திக்குரிய கதைகளைக் குறித்து எழுந்தன.

இனி 9, 10-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நம்நாட்டுச் சரித்திரத்தைக் கூர்ந்து நோக்குவோம். இந்நூற்றாண்டுகளில் சோழரது ஆதிக்கியம் தமிழ்நாட்டில் நிலைபெற்று விளங்கியது. வடநாடுகளிலும் கடற்கப்புறமுள்ள பர்மா சுமாதீர ஜாவா முதலிய நாடுகளிலும் சோழர்களது வெற்றிக்கொடி பறந்தது. போர்புரிதலும் நாடுகளை வென்றுகொள்ளுதலும் சோழர்கள் மேற்கொண்ட தொழிலாக முடிந்தன. நாட்டுமக்களில் தலையாயவர்களும் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டனர். அரசரது சேனாநாயகர்களாகவும், அடிப்படுத்திய நாடுகளில் பிரதிநிதிகளாய் ஆட்சிபுரிபவர்களாகவும், சோழராஜபத்தின் ஆட்சிமுறை அதிகாரிகளாகவும் இவர்கள் விளங்கிவந்தனர். அரசர்கள் சிவபக்தர்கள்; எனவே நாட்டுமக்களும் சிவபக்தர்களாயிருந்தனர். போர்த்தொழிலில்லாத காலங்களில் கோயில்தீர்மானத்திலும் அரசியற் சீர்திருத்தத்திலும் கல்வி கலை முதலியவற்றை அபிவிருத்திசெய்வதிலும் அரசர்களும் அவர்களோடொப்ப நாட்டுப்பெரியார்களும் ஊக்கங்கொண்டனர். தமிழ்நாட்டின்கீர்த்தி பிறநாடுகளிற் பரவுவதாயிற்று. போர்த்தொழிலும் ஆட்சித்தொழிலும் பத்திமையும் கோயிற்கைங்கரியமும் தமிழ்சமுதாயத்தை இயக்கிவந்தன.

இக்காலங்களில் எவ்வகையான இலக்கியங்களை எதிர்பார்க்கக் கூடும்? கவிக்கத்துப்பராணி முதலிய போர்ப்பிரபந்தங்கள், சாஸன கவிதைகள், மெய்க்கீர்த்திகள், உலா, கோவை, அந்தாதி முதலியன, திருவிசைப்பா முதலிய பக்திநூல்கள், திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி முதலிய பக்திவிளக்கநூல்கள், ராஜராஜேசுவர நாடகம் முதலியநூல்கள் தோன்றின. சமயத்தைவிடுத்து உலகியல் விஷயங்களை நூற்பொருளாகக்கொண்டு பலசெய்யுட்களும் இக்காலத்து மிகுதியாய்ப் பிறந்தன. சமுதாயநிலைக்கும் இலக்கியங்களுக்கும் உள்ள தொடர்பை இது நன்கு விளக்குகின்றதல்லவா?

இனி 19, 20-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இலக்கியசரிதத்தை நோக்குவோம். இச்சரிதமும் சமுதாயத்தின் விளைபொருளே இலக்கியம் என்பதை வலியுறுத்திக்காட்டுகிறது. இந்நூற்றாண்டுகளில் கிறிஸ்தவசமயப் பாதிரிமார்கள் தங்கள் சமயத்தை நமதுநாட்டிற் புகுவித்தனர். ஆங்கில அரசாட்சி இங்கே வேரூன்றியது. ஆங்கிலக் கல்விமுறை பாவலாயிற்று. கல்வி ஒரு சிலர்க்கேயன்றி அனைவர்க்கும் உரித்தானது என்னுங் கொள்கை பிறந்தது. மேனாட்டுக்கலைகளைக் கற்றுணரும் பார்ப்பு ஏற்பட்டது. இவற்றிற்குத் தக்கபடி சமுதாயநிலையும் மாறுபட்டது. சமுதாயவகைகளிற் கிறிஸ்தவ சமுதாயம் ஒன்றும் புதிதாகத் தோன்றியது. இதற்கும் நமது வைதிகசமுதாயத்திற்கும் போர்நிகழ்ந்தது. ஒன்றை ஒன்று ஒயாது எதிர்த்துப் போராடியது. கிறிஸ்தவசமயநூல்கள் சில தோன்றின. பைபிள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இரட்சணிய யாத்திரிகம் முதலிய நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. கண்டனநூல்கள் சிலவும் எழுந்து கூத்தாடின. சமுதாயத்திலே விளைந்த கல்விப்பார்ப்பு ஆங்கிலக்கல்விமுறை அனுபவத்தில் வருதற்குக்காரணமாயிருந்தது. பழைய நிகண்டுகள் வழக்கொழிந்தன; புதிய அகராதிகள் பிறந்தன. பழைய இலக்கணங்கள் மங்கி மறையலாயின; எளிய முறையில் இயற்றப்பட்ட இலக்கணங்கள் வழக்கிற் புகுந்தன. அறிவுப்பொருள்களெல்லாம் வசனநூல்களால் உணர்த்தப்பட வேண்டுமென்ற கொள்கை பிறந்தது; வசனநூல்கள் பல தோன்றலாயின. மேனாட்டு அறிவியல்நூல்கள் ஒருசில தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இவைபோன்ற முயற்சிகளில் சமுதாயம் பெரும்பாலும் ஈடுபட்டிருந்தது. இதனால் பழையனபோற்றும் சமுதாயப்பகுதி இல்லையென்று எண்ணுதல் தவறு. ஒருசில மடங்களும் மடங்களைச் சார்ந்தவர்களும் பழையநூல்களைப் போற்றி வந்தனர். இப்பகுதியாரிற் சிலர் பழைய முறையில் நூல்களையும் புரணங்களையும் இயற்றிவந்தனர். இவர்களுள் மகாவித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை தலைசிறந்தவர். ஆங்கிலம் கற்றுவல்ல அறிஞர்கள் சிலர் பழமையைப் புதியமுறையிற் பேணினர். பழைய நூல்களைத் திருத்தமுற அச்சிறப்பிப்பித்து வெளியிட்டனர் ஒரு சிலர். வேறுசிலர் நாட்டின் பழைய சரித்திரத்தை ஆராய்ச்சியால்

விளக்கி நூல்களை இயற்றினார். இன்னும் சிலர் பழைய நாகரிகத்தின் பெருமையை நூல்வாயிலாகப் புலப்படுத்தினர். ஆனால் மேற்குறித்தவற்றிற் பெரும்பாலான மேனாட்டுக்கல்வியாலும் அச்சியந் திரஸ்தாபனத்தினாலும் தமிழ்சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியின் பயன்கள் என்பது மனங்கொள்ளவேண்டும்.

19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நமது சமுதாயத்தில் தேசிய வுணர்ச்சி தோன்றத்தொடங்கிற்று. இவ்வுணர்ச்சி நாடுமுழுவதும் வெகுவிசைவிற்பரவியது. கல்வியாளரிடத்தும் பிறரிடத்தும் இவ்வுணர்ச்சி பரவி வளர்ந்துவரத் தொடங்கிற்று. இவ்வுணர்ச்சிதான் சுப்பிரமணியபாரதியையும் அவருடைய அற்புதக் கவிதையமிர்த்ததையும் தமிழ்சமுதாயத்திற்கு உதவியது. இதுவும் சமுதாயத்திற்கும் இலக்கியத்திற்குமுள்ள நெருங்கிய தொடர்பை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

நிலத்தின் தன்மையை அதனிடந்தோன்றிய பயிர்முனைகாட்டும். 'நிலத்திற்கிடந்தமை கால்காட்டும்' என்றனர் வள்ளுவர். சமுதாயத்தின் தன்மையை அதனிடத்துத்தோன்றிய இலக்கியங்கள் காட்டும். சமுதாயத்தின் தன்மை காலநிலைக்கேற்ப மாறுபடும். இவ்வாறு காலந்தோறும் மாறுபட்டுவருந்தன்மையையும் அவ்வக் காலத்துத்தோன்றிய இலக்கியங்கள் காட்டவல்லன. சமுதாயமும் இலக்கியமும் ஒன்றையொன்று தாக்கிப் புதுப்பயன் விளைவித்தலும் உண்டு. இங்ஙனமுள்ள தொடர்பினை நன்குணர்ந்தோமாயின் நாட்டின் சரித்திரமும் இலக்கியசரித்திரமும் பெரிதும் விளக்கம் எய்தும்.

பண்டைத் தமிழர்

நல்லூர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசரவர்கள்

உஎஉ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.

V பழங்கால எழுத்துமுறை

மத்தியதரைக்கடலோரங்களில்நின்றே தமிழர் புறப்பட்டு வந்தார் எனத் துணிதற்கு வேறோர் ஏதுவாக அக்கரைநாடுகளிலும் தமிழகத்திலும் முன்னாளில் வழங்கிய எழுத்துமுறை அடித்தளத்தில் ஒன்றே என்பது இனி எடுத்துக்காட்டப்படும். அதற்குத் தோற்றுவாயாய், முன்பு மக்கள் பேசும்மொழியே எல்லாச் சீர்திருத்தத்துக்கும் அடிப்படையாம் என்ற உண்மையை நோக்குதல் நன்று.

பாஷையும் மனுஷரும்

உள்ளக்கிடக்கைகளைப் பாஷையைக்கொண்டு விளக்கமாய் எடுத்துக்காட்டும்வன்மையாலன்றோ மனிதர் ஒன்றுகூடித் தங்கள் கருத்துக்களை ஒப்புநோக்கி வாழ்க்கையின் பலதுறைகளிலும் முன்னேற்றம் அடைவோராவார்கள். கூட்டமாய்வாழும் மக்கள் தம் கருத்துக்களைத் தெளிவாய்விளக்கும் வாயில் ஒன்றின்றி இருப்பரேல், ஒருவர் அறிந்ததை மற்றொருவருக்கு அறிவித்து அவ்வறிவை விருத்தியாக்குதற்கு இடம் வராது. மனிதனுடைய புத்தியுள்ள சுபாவத்திற்கு உரிய சிலாக்கியங்களுள் ஒன்றாகிய பேச்சுவன்மையால், அவன், பிறருடைய அறிவுகளோடு தன் அறிவையும் கூட்டி மேலும்மேலும் அறிவீற்சிறந்து, புதுப்புது முறைகளையும் கருவிகளையும் உண்டாக்கிச் சீர்திருத்தத்தில் மேம்பாடு அடைகின்றான். புத்தியில்லாதனவாகிய மிருகங்கள் பேசத்தக்கனவல்ல. அவைகள் ஐம்புலன்களைமட்டும் சார்ந்த தங்கள் அறிவை அதிகப்படுத்தவோ, புதுப்புது முறைகளைக் கருவிகளைக் கண்டு

பிடிக்கவோ, சீர்திருத்தம் அடையவோ கூடாதனவாகின்றன. ஆத்
லாலன்றோ மனிதர் திருத்தத்தின்மேல் திருத்தமடைந்து காலத்
துக்குக்காலம் நாகரிகத்தின் உயர்நிலையை அடைந்துவர, மிருகாதி
கள், தாம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின்முன் இருந்தபடியே இன்றைக்
கும் இருக்கின்றன. எந்த மிருகத்தின் வாழ்க்கையிலாவது, ஆயிரம்
பதியாயிரம் ஆண்டுசென்றும், ஒரு எள்ளளவு திருத்தமேனும்
வந்ததில்லை, இனி வரப்போவதும் இல்லை. ஏனெனில், அவைகளுக்குப்
பேச்சு அல்லது பாஷை எனும் சிறப்புரிமையினால் குறிக்கப்படு
கின்ற புத்தியாற்றல் இல்லை. பாஷையை உண்டாக்கிப்பேசும்
வன்மையும் அதன் இன்மையும் எனும் இவ்வறிகுறி மனிதனின்
ஆற்றிவான்மா வேறு, மிருகங்களின் ஐயற்றியுயிர் வேறு எனக்
காட்டிநிற்கும்.

பட்சிகளும் விலங்குகளும் ஒருவகைப் பாஷையைப் பேசுவ
தாகச் சிலர் எண்ணுவது உண்டே? எனில், அவைகள் இடும்
சத்தங்களுக்குப் பாஷை எனும் பெயர் ஒருபோதும் பொருந்தாது.
இரைகண்டஇடத்தில் தம் இனத்தைக் கூவி அழைப்பதற்கும்,
ஆபத்துநிகழும்வேளை அதனைக் கூட்டத்துக்கு உணர்த்துதற்கும்,
ஐம்புலனோடுசேர்ந்த விருப்பு வெறுப்புக்களைக் காட்டுதற்கும்
அவைகள் இடும் சத்தங்கள் இயற்கையாய் எழுகின்றன. ஆதலால்
அச்சத்தங்கள் எப்போதும் ஒரேவிதமாய் உள்ளவைகளாம். மிரு
காதிகள் பயத்தினால் அல்லது உவகையினால் தாக்குறும்போது
தம்மையறியாமலே ஒவ்வொரு சத்தத்தை நிகழ்த்தும். அவைக
ளின் அமைப்பிலேயுள்ள இத்தொழிற்பாடு சுயேச்சையாயின்றிக்
கட்டாயமாய் நிகழ்வதொன்று. மிருகாதிகள் அச்சத்தங்களைத்
தாங்களாய்த் தெரிந்தெடுத்து நிகழ்த்தாது, தங்கள் சுபாவத்திற்
கேற்ப இயற்கையாய் நிகழ்த்துகின்றன. ஆதலால் இச்சத்தங்கள்
வெறும் ஒலிகளேயன்றி, யாதொரு பொருளையும் விளக்கிக்காட்டு
தற்கு இயன்ற உச்சரிப்போடுகூடிய சொற்கள் அல்ல. மனிதர்
பேசும் சொற்களோ உச்சரிப்பினால் நன்றாய் வரையறுக்கப்பட்ட

சத்தங்களாம்; அச்சொற்கள் பஞ்சேந்திரியங்களில் உறுத்துகின்ற சுகதுக்க உணர்ச்சியால் இயல்பாய் எழுகின்ற கூக்குரலல்ல, சாமானியம் எனும் பொதுமையை ஆராய்ந்துகண்டு துண்ணறிவால் எண்ணித்துணிந்து உருவாக்கப்பட்டவைகளாம். இதற்கு ஒரு உதாரணத்தைத் தொல்காப்பியரது,

‘புறக்காழனவே புல்லெனமொழிப

அகக்காழனவே மரமெனமொழிப’

என்ற சூத்திரத்திற் காணலாம். புறத்தே வயிரமாய், அதாவது, நடுவில் வெறிதாய் இருக்கும் தாவரத்துக்குப் புல் என்று பெயர். நடுவில் வயிரமாய் இருப்பதற்கு மரம் என்று பெயர். இதில் உட்டுளை அல்லது நடுவில் வயிரமற்றதாய் இருக்கும் தாவரங்களையெல்லாம் ஒருகூட்டமாய் மனத்தில் தரித்து அவற்றைப் புல்(பொள்ள லுடையவை) என ஒரே இனத்தில் அடக்கியதுதான் சாமானியம், அல்லது பொதுமையாம். இவ்வாறே நடுவில் வயிரங்கொண்ட தாவரங்களையெல்லாம் தொகுத்து மரம் (வயிரமுடையவை) என ஒரே இனமாக்கியதும் சாமானியம் அல்லது பொதுமையாம். அதுமட்டோ, புறம் (வெளியேயிருக்குந்தன்மை), அகம் (உள்ளிருக்குந்தன்மை) காழ் (இறுகியதன்மை) எனும் இச்சொற்களும் ஒவ்வொரு சாமானியத்தையே விளக்குகின்றன என உய்த்துணர்க. ஒத்தபொருள்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுசேரநோக்கி அவற்றிற்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ள ஒரு தன்மையைக் கிரகித்துக்கொண்டு அவற்றைக் குறிப்பதற்கு ஒருசொல்லையும் உண்டாக்கிவைக்கும் ஆற்றல், தனக்கு முன்னும் பின்னும் ஒரேதடவையிற் பார்த்துத் தன்னைத்தானே உணர்ந்து தன்னெண்ணங்களையும் மனோநிலைகளையும் தானே பரிசோதித்து ஒன்றுகூட்டி நிரைப்படுத்திவைக்கத்தக்க சிற்சத்தியுள்ள மனிதனுக்கேயன்றிப் பட்சி விலங்குகளுக்கு கில்லை. ஆகையால், மிருகாதிகள் தங்கள் பஞ்சபுலன்கள் அவ்வவற்றிற்குரிய விஷயங்களால் தாக்குறும்போது தாமறியாமலே ஒவ்வொரு தருணத்தில் இடும் சத்தங்கள் ஒருபோதும் பாலை எனப்படாது.

மிருகாதிகளின் ஒலிகளைக் கேட்டு மனிதன் சொற்களைச் சிருட்டித் தான் எனக் கூறுவதும் பொருந்தாது.

எழுத்துமுறை ஏற்பட்டவிதம்

பாஷையே மனிதனுடைய கைவேலைகளுள் எல்லாம் அதிகப் பழமையுடையது எனல் வெளிப்படை. ஆதிமனிதர் நாம் இன்றைக்கு “அடிச்சொற்கள்” அல்லது “தாதுக்கள்” எனக் கூறும் ஒருசில சிறு சிறு சொற்களைமட்டும் வழங்கியிருப்பர். அவைகளே விரிந்து விரிந்து உலகத்திற் காணப்படும் எல்லாப்பாஷைகளிலும் பல்லாயிரத்தொகையான சொற்களாயின என்பர் மொழிநூலோர். மனிதர், தொடக்கத்தில் கைச்சைகை முதலிய சூழிப்புக்களால் ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கலாம் என்பர் சிலர். அப்படியேதான் நடந்திருப்பினும், சைக்கிளைகளைக் கண்ணாற்காணக்கூடாததூரத்தில் நிற்போருக்கும் தங்கள் எண்ணங்களை இன்னும் அதிக துலக்கமாக விளக்கக்கூடிய சூலை மனிதர் ஏன் தொடக்கத்திலேயே வழங்கியிருக்கக்கூடாது? சொற்களெல்லாம் சூலாற் செய்யும் தெளிவான சைக்கிளைகளை என்பதும் ஒன்று.* புதிதுபுதிதாய்க் கருவிகளைக் கண்டுபிடிக்கும் புத்தியாற்றலுள்ள மனிதன் தன்னிடம் அமைந்துள்ள சூலினால் கருத்துக்களைத் திருத்தமாய் வெளியிடும் சூழ்ச்சியைக் கண்டுபிடியாமல் நெடுநாள் விட்டிருக்கமாட்டான்.

பொருள்களிலுள்ள பொதுத்தன்மையைக் கிரகிக்கும் சிற்சத்தியினால் பாஷையை உண்டாக்கித் தம் கருத்துக்களை முன்னிலையிலுள்ளோருக்கு வெளியிட்ட மனிதர், தங்கள் சூலுக்கு எட்டாத தூரத்தில் உள்ளோருக்கும் பிற்காலத்தாருக்கும் அவைகள் புலப்படும்பொருட்டு எழுத்தையும் பண்டைக்காலத்திலேயே சூழ்ந்து ஆக்கிக்கொண்டனர் எனத் தோன்றுகின்றது. ஒவ்வொரு பொதுத்தன்மையை அல்லது எண்ணத்தைக் காட்ட ஒவ்வொரு

* See Etymological and Comparative Lexicon of the Tamil Language p. ix,

பொருளை வழங்குவது இயல்பாகவே பெறப்பட்டதொன்று. இது தான் ஆதியில் எழுந்த உருவெழுத்துக்குத் தோற்றுவாயாயிற்று. இதற்கு எறோடோத்து எனும் கிரேக்க சரித்திராசிரியர் எடுத்துச் சொல்லிய ஒரு வரலாறு நல்ல உதாரணமாகும். அதாவது தாரியு எனும் பாரசீக அரசர் ஸ்கீத்தியருக்கு எதிராய்ப்படையெடுத்துச் சென்றகாலையில், இவர்கள், அவருக்கு ஒரு தூதனையனுப்பி, அவன் ஒரு பறவையையும் சுண்டெலியையும் தவளையையும் ஐந்து அம்பு கொண்ட ஒருகட்டையும் கொண்டுபோய் அவரிடம் கொடுத்து விட்டு ஒன்றும் பேசாமல் திரும்பிவரச்செய்தார்கள். தூதன் கொடுத்துப்போன பொருள்களால் அறியக்கிடந்த கருத்து யாது என்று தாரியு ஆலோசித்து, தம்மையே ஸ்கீத்தியர் தங்கள் தேசத்தின் ஆகாயத்துக்கும் நிலத்துக்கும் நீருக்கும் தலைவர் என்று ஏற்றுக்கொண்டதற்குக்குறிப்பாக அப்பொருள்கள் அனுப்பிவைக்கப்பட்டன என்றார். அரசருடைய உத்தியோகத்தருள் ஒருவரோ: அப்படியல்ல, பாரசீகப்படையாளர் பட்சிகளைப்போல ஆகாயத்திற் பறக்கவும் சுண்டெலியைப்போலத் தரையை அறுத்துச்செல்லவும் தவளையைப்போல் நீரைத் தாண்டிப்போகவும் கூடாவிடில் தங்கள் அம்புக்குத் தப்பமாட்டார்கள் என்ற செய்தியை ஸ்கீத்தியர் அனுப்பினார்கள் என்றார். இந்த வியாக்கியானமே தக்கதென்று சகலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

இவ்வாறு பொருட்குறிப்புக்களால் கருத்துக்களை விளக்கும் முறை அப்போதுதான் புதிதாய் வழங்கியதன்று. தாரியுயின் நாட்களுக்கு நாலாயிரவருஷங்களின்முன்னமே அவருடைய சாதியாரான பாரசீகர் அந்த முறையைப் படங்களால் சித்திரித்து வழங்கியிருந்தார்கள். ஸ்கீத்தியதூதன், பட்சிமுதலிய பொருள்களைவிட்டு, அவைகளின் உருவத்தைப் படமாக வரைந்துகொண்டுவந்திருந்தானேயாயின் அது பாரசீகர் வழங்கியிருந்த சித்திரலிபி எனும் உருவெழுத்தைப் போன்றநாயிருக்கும். பொருள்களைக்கொண்டு கருத்துக்களை விளக்கும் வழக்கம் இன்றைக்கும்

பல இடங்களிற் காணப்படுகின்றது. ஆயினும், பொருள்களின் படங்களை அடுக்கஅடுக்க எழுதி அவைகளால் பேச்சைக் காட்டும் சூழ்ச்சி இவ்வளவு அவ்வளவு என்று அலகிடக்கூடாத பழங்காலத்தது. பிரான்சுதேசத்தில் உள்ள பழங்குகைகளுள் வாழ்ந்த பண்டைக்கால மனிதர் அக்குகைச்சுவர்களிற் சித்திரித்து வைத்த வேட்டைக்காட்சி முத்வியவைகள் ஒவ்வொரு வரலாற்றையே திருத்தம்பெறுதமுறையில் குறிப்பனவாயின. ஆதிதொட்டே தன் புத்தியாற்றலால் பாஷையை உருப்படுத்திக்கொண்ட மனிதன், பண்டைக்காலத்திலேதானே அப்பாஷையை ஒருவாறு எழுதும் முறையையும் கையாண்டிருக்க, புத்தியாற்றலற்ற மிருகாதிகள் பாஷையை அறியாததுபோலவே எழுதவும் அறியாதிருந்தமை நோக்கிக்கொள்க.

எகிப்தில் வழங்கிய திருத்தம்பெற்ற உருவெழுத்துத்தான் மிகமிக முற்பட்டதுபோலும். சுமேரியருடையதும் அவ்வளவு பழமையுள்ளதாகலாம். அக்கத்தியர் பபிலோனியர்களுடைய ஆப்பெழுத்து, பின் அதினின்று மருவி எழுந்தது. முந்திய சித்திரங்கள் உருமாறிக் கோடுகளாய்வந்தபின் அக்கோடுகளைப் பச்சைச் செங்கற்களில் இருப்புக்கருவியாற் கிறும்போது கோடுகளின்தலை ஆப்புப்போல் விரிந்துகாட்டியதனால் ஆப்பெழுத்து என்று அவ்வெழுத்துக்களை வழங்குகின்றோம். இவ்வாறே நிறைத்தாதீவிலும் உருவெழுத்து வழங்கியது. மேற்கு ஆசியாவிற் கெத்தியரும் சிழக்கிற் சீனரும் மட்டும் அல்லர், நம்முடைய சிந்தநதிப்பள்ளத்தாக்கில் திராவிடரும் மிகப் பழங்காலங்களில் சித்திரங்களால் எண்ணங்களைக்காட்டும் எழுத்துமுறையைப் பயின்றார்கள். இந்தியாவில் இந்தமுறை இருந்தமை பிற்பட்ட நூல்களிலும் கேட்கப்படுகின்றது. யாப்பருங்கலவிருத்தியிறுதிச்சூத்திரவுரையில் ஒரு ஆசிரியன் அறிந்திருக்கவேண்டிய எழுத்துக்களுள் உருவெழுத்தும் ஒன்றெனக் கூறுகின்ற பின்வரும் மேற்கோளைக் காண்கின்றோம்.

‘காணப்பட்ட வருவ மெல்லாம்
மாணக் காட்டும் வகைமை நாடி
வழுவி லோவியன் கைவினை போல
எழுதப் படுவ அருவெழுத் தாகும்’

இகனையே வடிவெழுத்தெனப் பிங்கலந்தையும் திவாகரமும் கூறுகின்றனபோலும்.

‘வடிவுபெயர் தன்மை முடிவுநான் கெழுத்தே’

என்பது பிங்கலந்தை.

‘பெயரெழுத்து முடிவெழுத்து வடிவெழுத்துத் தன்மை
யெழுத்தென எழுத்தின் பெயரியம் பினரே’

என்பது திவாகரம்.

எழுத்து என்ற சொல்லும் ஆதியில் சித்திரத்தையே குறித்தது என எண்ண இடமுண்டு. பரிபாடல் 19-ல் “எழுத்துநிலைமண்டபம்” எனச் சித்திரம் குறிக்கப்படுவதையும், இன்றைக்கும் சித்திரம் தீட்டிய சேலையை வேஷ்டியை எழுத்துச்சேலை எழுத்துவேட்டி என வழங்குவதையும் நோக்குக.

இந்திய உருவெழுத்துக்கும், சுமேரியர் எகிப்தியர் கெத்தியர் சீனர் ஆகியோர் வழங்கிய உருவெழுத்துக்கும் இடையிலுள்ள பொதுவான ஒற்றுமை கவனிக்கத்தக்கது. எகிப்தியருடைய உருவெழுத்துப் பிற்காலம் ஒரு முக்கியமான மாற்றத்தை அடைந்தது. எங்ஙனமெனில், உருவெழுத்தெல்லாம் சடரூபமான ஒவ்வொரு பொருளைச் சித்திரித்துக்காட்டும் முகத்தால் அப்பொருளோடு சம்பந்தப்பட்ட சித்தரூபமான எண்ணங்களையும் குறிப்பனவாயின. இதற்குக் தமிழில் உதாரணமாக ஓடுவதுபோலச் சித்திரிக்கப்பட்ட கால்களை எடுத்துச் சொல்லலாம் கால்கள் ஓடுகின்ற உறுப்பை மாத்திரமன்றி ஓட்டம் விரைவு முதலியவைகளையும் காட்டும். கைபைக்குறிக்கும் சித்திரம் அந்த உறுப்பைமட்டுமன்றிச் செய்கை

வலி ஆதியவற்றையும் குறிப்பதாகும். இவ்வாறு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்களை ஒரு உருவத்தினுள் குறிக்குங்காலும், பேச்சில் வழங்கிய சொற்களையெல்லாம் குறிப்பதற்குச் சிலநூற்றுக்கணக்கான சித்திரங்கள் அவசியமாயின. அச்சித்திரங்களை ஒருங்கே மனத்தில்வைத்து, அவற்றின் பல கருத்துக்களையும் அவதானித்து, சொல்நிலைக்கு ஏற்ற கருத்தைத் தெரிந்தெடுப்பது கஷ்டசாத்தியமன்றோ. இதை நீக்குதற்கு, பபிலோனியர் ஒரு போதும் கண்டிராத ஒரு சூழ்ச்சியைச் செய்ய எகிப்தியர் தலைப்பட்டார்கள். எவ்வாறெனில், இவர்களுள் பேச்சொலிகள் முக்கியமானவை இருபத்தைந்து என்று ஆராய்ந்தெடுத்துக்கொண்டு அவ்வொலிகள் நன்றாகத் தொனிக்கின்ற பொருட்பெயர்களுக்கு உரிய சித்திரங்களை அவைகளுக்கு வழங்கியதனால் பெருந்தொகைப்பட்ட உருவங்களைக் கையாளும் தொல்லை நீக்கப்பட்டது. உதாரணமாக: எகிப்தியமொழியில் ரோ எனும் சொல் வாயைக் குறிப்பதாம். அதற்கு வாயின்சித்திரமே வழங்கியது. பின் அந்த ரோ அல்லது ர எனும் ஒலியை எழுதவேண்டிய இடங்களிலெல்லாம் வாயின்சித்திரத்தை வைத்துக்கொண்டார்கள். இதையே நாம் முன் எடுத்தாண்ட இரு தமிழ்ச்சொற்களையுங்கொண்டு விளக்கின், கையென்ற உறுப்பின் சித்திரம் அக் கைச்சொல்லுத் தொடங்குகிற ககர ஒலிக்குக் குறிக்கப்பட்டது. ஒடுதலை விளக்கிய கால்கள் ஒகார ஒலிக்கு வைக்கப்பட்டது. இதுதான் எகிப்திய உருவெழுத்தி லிருந்து ஒலியெழுத்துப் பிறந்த முறை. எகிப்தியர் ஒலியெழுத்துக்களை ஆக்கிவைத்துக்கொண்டபோதிலும், அவைகளை மாத்திரம் உபயோகப்படுத்தி அவைகளை நெடுங்கணக்காக வழங்காமல், பழையபடி உருவெழுத்துக்களையும் அவற்றோடு கலந்து வழங்கி வந்தார்கள். அவர்களுக்குப்பின் பிளீசியரே ஒலியெழுத்துக்களை மாத்திரம் நெடுங்கணக்காக வழங்கும் முறையை ஏற்படுத்தியவர்கள். இவர்கள் கைக்கொண்டது எகிப்தியருடைய சித்திரலிபியாற்

பிறந்த ஒலியெழுத்துக்களேயாம் எனச் சிலரும் மெசப்பொத்தாமியாவின் ஆதிக்குடிகளாகிய அக்கத்தியர் சுமேரியரின் உருவெழுத்துக்களாற் பிறந்த ஒலியெழுத்துக்களேயாம் எனச் சிலரும் கூறுவர். பிளீசியருடைய நெடுங்கணக்கு எங்கிருந்து கடன்வாங்கப்பட்டபோதிலும் அதுதான் பிற்காலம் கிரேக்கரின்மூலமாய் ஐரோப்பா எங்கணும் பார்து ஐரோப்பியமொழிகளுக்கெல்லாம் வரிவடிவைக் கொடுத்தது என்பது இங்கு அறியத்தக்கது.

எழுத்துக்களுள் அடிப்படையொற்றுமை

ஆயின், எகிப்திய உருவெழுத்தும் சுமேரிய அக்கத்திய உருவெழுத்துக்களும் முற்றாக வேறுபட்டனவா? அல்ல. அவையிரண்டும் ஒரு ஆதிக்குறியீடுகளிலின்றே பிரிந்தன என்பதில் மயக்கம் இல்லை. இவையெல்லாம் அடிப்படையில் ஒன்றே என்பது ஆன்றோர்கருத்து. இவற்றைப்போலவே இந்தியர் சீனருடைய உருவெழுத்துக்களும் ஒரே தலையிடத்தில் உண்டாகிப் போனவை என்பதற்குப் போதிய சான்றுகள் உள. சிந்தூரதிப் பள்ளத்தாக்கில் தோண்டிக் கண்ட பட்டினங்களில் வெளிப்பட்ட உருவெழுத்துக்கள் பெரும்பான்மை பழையபடியே அதிகமாற்றமின்றியும் சிற்சில மட்டும் ஒலியெழுத்தாய் மாறியும் வந்திருக்கின்றன. சிந்தூரதிப் பள்ளத்தாக்கின் உருவெழுத்துக்களிலின்றே இந்தியப் பழங்கல் வெட்டுக்களிற் காணப்படுகின்ற பிராமி கரோஷ்டி எனும் லிபிகளும் இவற்றிலின்றித் தான் எல்லா வடமொழி தென்மொழிகளின் லிபிகளும் சிறிதுசிறிதாகப் பரிணமித்துவந்தன. சிந்தூரதிப்பள்ளத்தாக்கின் லிபிக்கும் சுமேரிய உருவெழுத்துக்கும் இடையிலுள்ள பொருத்தத்தை ஹிறஸ் சுவாமியார் எடுத்து விளக்கியிருக்கிறார்.* உருவெழுத்தநிலையைக் கைவிடாமல் வடிவத்தில் மிக மாற்றம்

* Heras "The origin of Sumerian writing", Journal of the Univ. of Bombay, VII, part I July 1938.

அடைந்திருக்கின்ற சீனலிபியும் சுமேரியலிபியும் பெரும்பான்மை ஒற்றுமையுள்ளன என்பதைப் பேராசிரியர் பால் என்பார் காட்டியிருக்கின்றார்.* ஆகவே, ஆதிநாட்களில் இவ்வெழுத்துமுறையைப் பயின்ற சாதியாரெல்லாம் ஒருகாலம் ஒரேயிடத்தில் வசித்திருந்து, பின் தாங்கள் வேற்றிடங்களுக்குச் சென்றபோது இதனைத் தங்களுடன் கொண்டுபோய்ப்பின், படிப்படியாய் இதிற்சில மாற்றங்களைச் செய்திருத்தல்வேண்டும். அல்லது தாம் தாம் வசித்த தேசங்களில் இருந்துகொண்டு இவ்வெழுத்துமுறையை ஒர் தலையிடத்தினின்று பெற்றிருத்தல்வேண்டும். ஆயின், பாஷையைப்போல் எழுத்தும் அதிபூர்வகாலத்திலேயே தொடங்கிவிட்டபடியால் மனுக்குலங்கள் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரிந்து தூரதேசங்களிற் செல்லுமுன்னரே ஒரு பொது இடத்தில் தாங்கள் பயின்ற ஆதிப்பாஷையை உடன் கொண்டுபோய் ஆங்காங்கே திரித்துவழங்கியதுபோல, ஆதி எழுத்தையும் உடன்கொண்டுசென்று விகற்பித்தார்கள் எனக் கொள்ளுதல் மிகப் பொருத்தமாகும்போலும்.

எழுத்துமுறையின் ஒற்றுமையானது தமிழர் மத்தியதரைக் கடற்பாகங்களிலிருந்துவந்தமையை வரையறுத்துக்கூறுதற்கு நிச்சயமான ஏதுவாகாமற்போகிலும் போகலாம். ஆதலால் எவ்வித ஐயத்திரிபுக்கும் இடனாகாத வேறொரு ஏதுவை இனி எடுத்துக் காட்டுவோம்.

ஸ்ரீ:

செய்ந் நன்றியறிதலும் கம்பரும்

[ஸ்ரீ. ஜெ. நாராயணசுந்தரமையங்காரவர்கள்]

(உகூஉ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இனி, இவ்வாறு வடநூன்முனிவனும், வேதம் தமிழ்செய்த தென்குருகூர் வேந்தும் வெளியிடுவதற்கும் ஆதியாய்நின்றவன் தயரதப்பெயர்வள்ளலாவான். அவன் செயலருந்தவங்கள்செய்து இச்செம்மலைத் தந்ததனாலன்றோ, இவர்கள் இங்நனம் இராமகுணனுபவத்தின் ஏற்றம் விளக்குதல் கூடுவதாயிற்று! இராமபிரான் இவ்வுலகிடைப் பேருபகாரியாய்நின்ற யாவரும் தன் குணனுபவமே பண்ணும்படி திகழுமாறு அவனை உலகுக்களித்தவனன்றோ அம்மன்னர்மன்னன்! ஆதலால், இங்நனமாகப் பரவஸ்துவை இவ்வுலகிடைத்தந்த பெருவள்ளன்மை நம் புலவரது உள்ளத்தைப் பிணிக்காது விடுவதெங்ஙனே? அப் புவிச்சக்கரவர்த்தியினது பெருவள்ளன்மையாற் பிணிப்புண்ட நம் கவிச்சக்கரவர்த்தியார், அதனை மறவாது, பல இடங்களிலும் அச்சக்கரவர்த்தியைப் பெரிதும் பாராட்டுகின்றார். அவன் இங்நனம் மஹோபகாரியாதல்கொண்டே, அவனை வள்ளல் என்கின்றார். இதனைத் 'தள்ளரும் பெரும்புகழ்த் தயரதப்பெயர் வள்ளல்' என்ற இவர்வாக்கால் அறியலாம். செயலருந்தவங்கள்செய்து, பரவஸ்துவை உலகிற்கீந்த பெருங்கொடையாலாகிய புகழாதலால், அப்புகழைத் தள்ளரும் பெரும்புகழென்றார்.

“உரைப்பா றுரைப்பவை யெல்லாம் இரப்பார்க்கொன்றிவார்மேல் நிற்கும் புகழ்”

என்பது வள்ளுவர்வாக்கு. உலகத்து ஒன்று உரைப்பார் உரைப்பனவும், பாடுவார் பாடுவனவும் எல்லாம் இரப்பவருக்கு ஒருபொருளை யீடவார்மேல் நிற்கும் புகழாம் என்பது இதன்பொருள். இதனால், புகழெய்துதற்குக் காரணமாவனவற்றுள் ஈதற்காரணம் சிறத்தல் கூறியவாறாயிற்று. ஆயின், பிறபொருளில் ஒன்றை இரப்பார்க்கு ஈதல் இங்நனம் புகழைத்தருதற்குச் சிறக்குமானால், இம்மன்னர்மன்னனுடைய ஈடற்ற இவ்வீகை தள்ளரும் பெரும்புகழ் தருதலில் தட்டில்லையன்றோ?

இங்நனமாதலால், நம் கவியரசர் இம்மன்னர்மன்னனது பெருவள்ளன்மையைத் தம் காப்பியத்திற் பல இடத்தும் ஆதராசியம்தோன்ற

வாயாரப் போற்றிப் பாராட்டி ஆராமையைப் புலப்படுத்துகின்றார். அவ்வள்ளலது பெருங்கொடைக்குச் செய்யத்தக்க கைம்மாறென்று என்னே? என்பதனை, இராமன் தேரிலேறி வீதியில்வரக்கண்டு அவனிடத்து ஈடுபட்ட-அயோத்தியாநகரமாந்தர்கூற்றுகவைத்துச்

‘செயலரும் தவங்கள் செய்திச் செம்மலைத் தந்த செல்வத்
தயரநீ நென்ன கைம்மா றுடையம்யாம் தக்க தென்பார்’

என்றது, இங்கு நினைக்கத்தகுந். இதனால், யாதுசெய்யினும் அவனது பெருங்கொடைக்கு எட்டுணையும் தக்க கைம்மாறாவதில்லை யென்றவாறாயிற்று. இதனுள், தந்த தயரதன் என்றது குறிக்கத்தக்கது. பெற்ற என்றலும் செய்யுள் அமைவுடைத்தேயாம். ஆயினும், தந்த என்றதனால் ஈகையாதல் பெற்றும்.

இங்ஙனமே, மிதிலாநகரத்து மகளிர், நாம் கண்டு களிக்குமாறு அந்நகரத்து வீதியில் வருப்படி அழகனாகிய இவ்விராமபிரானை விசுவாமித்திரமுனிவன் அழைத்துவந்ததைப் பாராட்டி அதனைத் தமக்குச்செய்த நன்றியாகக்கொண்டு போற்றுவதாகக்கூறிய,

‘இர்பரிந் நகரில் தந்த முனிவனை யிறைஞ்சும் என்பார்’

என்ற செய்யுட்பகுதியிலும் ‘தந்த’ என்றது இங்கு ஒப்புநொக்கத்தக்கது.

அத்தயரதமன்னன் ‘பிறிதொரு குறையிலை யெற்பின் வையகம் - மறு குறும் என்பதோர் மறுக்கம் உண்டு’ என்று சொல்லித் தனக்குப்பின் வையகம் காக்க மைந்தரில்லாமெனோக்கி வருந்தினானன்றித் தன்னைப் பேணற்குத் தனயர்வேண்டி வருந்தினால்லனன்றோ! ஆதலால், இவன் இராமனை யின்றது, எவ்வாற்றானும் உலகிற்குச்செய்த உதவியாகக்கூறலில் தட்டில்லை யென்க்.

புத்ததேவன், செயலரும் தவங்கள்செய்து, உய்யும் உபாயங்கண்டு, உலகிற்குதவித் ‘நளக்கெனவாழாப் பிறிந்நூரியாளன்’ எனச் சிறப்பிக்கப் பெற்றானென்பார். இம்மன்னர்மன்னனோ செயலருந்தவங்கள்செய்து உபாயமும் உபேயமும் தானேயாய்நின்ற இச்செம்மலை உலகிற்குதவினானுதலால் அவனினும் சிறந்தானாவனன்றோ? ‘செம்மல்’ என்றது புருடோத்தமன் என்று பொருள்படும். இதனால், இவனுடைய கொடையினது ஏற்றம் விளங்கும். இங்ஙனமாதல்பற்றி இக்கவியரசர் இம்மன்னர்மன்னனது தருகையை யெடுத்துப் போற்றியிடங்கள் பலவாம்.

தமது காப்பியத்தொடக்கத்திலேயே, நம்மாழ்வார்காப்புரைக்கும் பாசுரத்தில், இப் புலவர் பெருமானார், இம் மன்னர்மன்னனையும், இவனது தருகையையும் எடுத்தவாறு காண்க. இச்செய்யுளில், வாளா இராகவன் கதையைத் திரிகைவேலைத் தரைமிசைச்செப்பிடக் குருகைநாதன் குரை கழல் காப்பு என்னது, அவ்விராகவனைத் தருகைநீண்ட நயநதன்றூன் தரும் இராகவன் என விசேடித்தது சிந்திக்கத்தக்கது.

‘கற்பார் இராமபிரானையல்லால் மற்றும் கற்பரோ’ என்று இராமனது ஏற்றத்தை வெளியிட்ட ஆழ்வாரைப் போற்றப்படுக்க நம் கவியரசர், அங்ஙனம் அவ்வாழ்வார் கூறுமாறு அப்பெருமானைத் தந்தானது தருகையை அதன்முன்னே வைத்துப் போற்றியவாறாயிற்று. இராமகதைநிகழ்ச்சிக்கு இம்மன்னர்மன்னன் இராமனைத் தருகை முதன்மையாய்நிற்பதாம். அதுபோல, அவ்விராமகதையை இவர் பாடுமிடத்து அம்மன்னன் அவ்விராமனைத்தந்த தருகையைப் பாராட்டல் முன்னிற்பதாயிருத்தல் நம் மனோரம் பாராட்டத்தக்கது.

இச்செய்யுளில், ‘தருகைநீண்ட’ என்றது, கொடைநீண்ட என்றவாறு. ஒப்புயர்வற்ற பெருங்கொடையாதலால் நீண்டகொடையென்றார். நீட்சி பெருமைமிகுதி குறித்தது. கொடையாவது இராமனை உலகிற்குக் கொடுத்தது. பின்னர் அதனையே விரித்து விளக்கித் ‘தரும் இராகவன்’ என்றார் என்க. ‘தரும் இருகைவேழத் திராகவன்’ என்பது, கொடைப்பொருளினது உயர்வுவிளக்கி அதனால் அக்கொடையினது உயர்வுதோன்ற நின்றவாறாகும். இதனுள், கவிஞர் இராகவனை ‘இருகைவேழம்’ என்றது சிந்திக்கத்தக்கது. இருகைவேழம் இரண்டு கையையுடைய யானை. இருகை கூறியதனால், ‘அஞ்சல்’ என்று அபயந்தந்து வரந்தருகைகளுடைமை குறித்து, அதனால் அவற்றையுடைய பிரானைத்தந்த கொடையினது ஏற்றத்தைத் தோற்றுவித்தவாறாயிற்று. இது, ஒருகையே யுடையதாய் அச்சத்தைத்தரும் பிறமன்னர்தரும் வேழக்கொடையின் வேறுபாடுணரநின்றது. யானையென்றது அனுபவித்தாராமதோன்றறின்று அக்கொடைப்பொருளினது ஏற்றத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது. யானைக்கும் எம்பெருமானுக்கும் பல பொதுத்தன்மைகள் கொண்டு ஒப்புமை செப்பப்படும். அவையாவும் விரிப்பிற் பெருகும். இங்கு முக்கியமானதொன்றனைமாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ளினோம். யானை எவ்வளவுமுறை பார்த்தனுபவித்தாலும் புதிதுபுதிதாக இன்பம்பயந்து உள்ளத் தாராமையைபூட்டிச் செயல்மறந்துநிற்கச்செய்யுமாறுபோல, எம்பெருமாமும் தன் பத்தர்க்கு அவற்றைச் செய்துநிற்பானென்பர் அறிஞர்.

“பொன்னாய் பொழிலேழும் காவல் பூண்ட
 புகழானாய் இகழ்வாய் தொண்டனேன் நான்
 என் னூய்! என் னூய்! என்ன லல்லால்
 என் அறிவன் ஏழையேன் உலகம் வந்தும்
 தென்பூய்! வடபூய்! தடபால் பூய்
 துய்யால் மதயானாய் இமையோர்க்கு என் றும்
 முன்னூய்! பின்னூர் வணங்கும் சோதி
 திருமுழிக் களத்தானாய் முதலானாயே”

என்று, திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரத்தில் திருமங்கையாழ்வார் நம் அனுபவித்தாராநிலையைப் புலப்படுத்தித் திருவாய்மலர்ந்தருளியதனாலும் இதனை அறியலாம்.

இவ்வாறு தல்கொண்டுநோக்குவதால், இருகைவேழத்திராகவன் என்றதனால், இராகவனாகிய கொடைப்பொருள், இப்புலவர் பெருமானாரது உள்ளத்தில் அடங்கா உலகையழாட்டி, ஆராமையைத் தந்துநின்றல் புலனும். அப்பொருள் அன்னதாதலே தருகைகீண்ட நயராதன் என்று போற்றியுரைக்கும் கூற்றைத் தோற்றுவித்தற்குச் சிறந்த காரணமாகமென்க. யானைக்குரிய பிற இயல்புகளும் இவ்வாறே சிந்தித்துக்கொள்ளத்தக்கன.

இன்னும், மேலூரைத்தவாறே ‘இராமனென்னும் மொய்ம்மாண்கழலோற்றும் நல்லறமூர்த்தியன்னான்’ என்று பிறிதோரிடத்தும் அம்மன்னனது தருகையைக்குறித்துச் சிறப்பித்திருப்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது.

இனி, இத்தயரதமன்னலுடைய இப்பெருங்கொடையைப் பல இடங்களில் இவ்வாறு பாராட்டிப் போற்றிய கல்பநாடர், அக்கொடையால் அவன் பெற்றுள்ள எவர்க்குமில்லாத உயர்வை வெளியிடுதல்பற்றிச் சிறிதுகூறுதல் இங்கு உசிதமானதாகும்.

‘அம்மாண் கருகக் கரசன் அரசர்க் கரசன்
 செம்மாண் தனிக்கோல் உலகேழினும் செல்ல நின்றான்
 இம்மாய் நதைக்கோர் இரையாய இராம னென்னும்
 மொய்ம்மாண் கழலோய் நருநல்லற மூர்த்தி யன்னான்’

என்ற அரசியற்படலச்செய்யுளில் இவ்வயர்வை இவர் நன்கு விளக்கியிருத்தலைக் காணலாம்.

இச் செய்யுளில், தயரதனுக்குரிய சிறப்புக்கள் படிப்படியாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் நயம் பாராட்டற்பாலது. மேலே நகரப்படலத்தில் அயோத்தியநகரச் சிறப்புரைத்த கவியரசர், அடுத்த இவ்வரசியற்படலத்தின் ஆதியிலமைத்துள்ள இக்கவியில், அந்நகரத்தரசனது சிறப்பைக் கூறுகின்றார். இதனுள், முதலாவதாகத் தயரதனை மேலுரைத்த அத்தகைய மாட்சிமைப்பட்ட நகர்க்கு அரசன் என்று அவனது உயர்வை விளம்பினார். மாணநகர் என்றது இராமனவதரித்திருத்தற்கு இடனாய் அயர்வறுமமாரும் பரமபதம்விட்டிழிந்து குடிபுகுமாறு அப்பரமபதத்தினும் சிறந்து மாட்சிமைப்பட்டதுபற்றி யென்க. அன்றியும், 'நற்பாலயோத்தி' யென ஆழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளியதைப்பற்றி யுரைத்ததுமாகும். அந்நகருக்கு அரசனாயிருக்கை அத்தயரதனது உயர்வுக்குரியவற்றான் ஒன்றாயிற்று. பின், அதன் மேல் ஒருபடிசெல்வாராகி, 'அரசர்க்கரசன்' என்றார். 'பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்ப்புவே' என்னும் முறையில், சக்கரவர்த்தியென்று இவன் இயற்பெயரின்றியே சிறப்பாக வழங்கப்படுபவனன்றோ? சக்கரவர்த்தித்திருமகன் என இராமனுக்குவழங்கும்பெயரில் இயற்பெயரொழியவும் சக்கரவர்த்தி யென்பதே இவனைக் குறித்தல் ஈண்டு நோக்கத்தகும். இங்ஙனம் அரசர்க்கரசன் என்றவர், அதன்மேல், இவ்வலகிடை அரசர்க்கரசர் எனப்படுபவர் பிறர்சிலருள் அடங்குபவனல்லன் இவன் என்பார், 'செம்மாண் தனிக்கோல் உலகேழினும் செல்லரின்றான்' என்றார். இங்ஙனம் படிப்படியாக இவனது ஏற்றம்விளம்பும் கவிச்சக்கரவர்த்தியார், எவர்க்குமில்லாத இவனது ஏற்றத்தை இறுதியில் விளக்குவாராகி,

‘இம்மாண் கதைக்கோர் இறையாய இராமன் என்னும்

மொய்ம்மாண் கழலோற் றருட்நல்லற மூர்த்தி யன்னான்’

என்றார் என்க.

அரிச்சந்திரன், நளன், புருகுற்சன், புருரவன், முசுகுந்தன், கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் என்பவர் சக்கரவர்த்திகள் அழுவர் என ஒருங்கெண்ணப்பட்டவராவர். தயரதன் அவருள் எண்ணப்பட்டிலன். ஆயினும், யாரும் இவனுக்குள்ள இவ்விறுதியிலுரைத்த ஏற்றம்பெற்றிலரென்பது இக் கவியரசரது கருத்து. அவ்வாற்றால் நோக்குங்கால், இவனை அவரோடு உடன்வைத்தெண்ணலின்றி மிக்குவைத்துப் போற்றலே தக்கதாமென்பதாம்.

மாண்கதையென்றதும் குறிக்கத்தக்கது. இக்கதை மேலுரைத்தவாறு கற்பார்கற்றற்குரிய ஓரிறையாகிய இராமபிரானைத் தலைவனாகப்பெற்றுப் பரமபதத்திற் பகவத்குணபவம்பண்ணியிருக்கும் அயர்வறுமமார்களும்

செவிகளாரப் பருகின்றமையால் மாண்கதையாயிற்று. 'இம்மாண்கதைக் கோர் இறையாய இராமனென்னும் மொய்ம்மாண் கழலோற்றரும்...மூர்த்தி' யென்றது, இராமன் பாக்கும் தொல்புகழமுதினை உலகங்கள் பருகற்குக் காரணனாயின்ற அவனது பேருபகாரத்தைப் போற்றியவாறு. 'ஓரிறை' என்றது முன்னரே விரிக்கப்பட்டது. என்னும் என்றது, என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும் என்றவாறு. 'மாண்கழலோன்' என்றது, உலகனைத்துக்கும் ஒரு தனிப்புக்கலாய் எவ்வுயிரையும் காத்துநிற்கும் கழலாதல்பற்றி யென்க. இப்புலவர் இராமபிரானைக் 'கழல்வேந்தே' என அயோத்தியா காண்டக் காப்புச்செய்யுளிற் போற்றியதும் இங்குச் சிந்தித்துக்கொள்க. இங்கு அவனைக் கழலோன் என்று சிறப்பித்ததனால், அவன் கானும் கடலும் கடந்துசென்று, தியோரைப் போரிடைவென்று தாயோராகிய இமையோ ரிடுக்கண்காத்த பேருபகாரத்தை நினைந்துரைத்தவாறுமாயிற்று. இப்பேருபகாரத்தை நினைதல், இவ்வுபகாரியைத்தந்த உபகாரியாகிய தயரதனது ஏற்றம் பெறுதற்குத் துணையாயிற்று 'ஆரமத்தினோடன்றிநின்றாரவர்—வேறுப்பன் வெருவன்மின்' என்று சமைந்து அறத்தை உலகிடைநிறுவியவனைத் தந்தவ னாதலால், அவனை 'அறமூர்த்தியன்னுள்' என்றார். அறமூர்த்தி - தரும தேவதை. இங்ஙனம் எவர்க்குமில்லாத இராமனைத்தந்த இவ்வுயர்வை இறுதியில்வைத்து இச்செய்யுளில் இம்மன்னனைச் சிறப்பித்த இக்கவிஞரது உள்ளக் கிடக்கை உள்ளியுள்ளி மகிழற்பாலது.

இன்னும், இராமன் தண்டகவனத்துறை தவத்தினோர்தம் வேண்டு கோட்கிணங்கி, ஆண்டுத்தங்கியதைச் சொல்லிய 'உயர்மன்னர்மன்னவன் மைந்தனும் வைகினான்' என்னும்செய்யுட்பகுதியில், தயரதனை 'உயர்மன்னர் மன்னவன்' என்றதும் இங்கு நினைக்கத்தரும், முன்னர்ச் சொல்லப்பட்ட கவியின் இறுதியில் விளக்கிய உயர்வே இங்கு இதனாலும் குறிக்கப்பட்ட தென்று கொள்ளுதல்வேண்டும். இது, தன்னையெய்தத் தவம்செய்து நோக்கியிருந்த தண்டகவனத்துமுனிவரிடைத் தானே எய்தி எளியாயுப் இராமன்நின்ற இயல்புவிளக்குபிடமாதலால், அவனது அவ்வியல்பின் நினைவு அவனைத் தந்தானது மஹோபகாரத்தை நினைப்பிக்க அதனால் ஈண்டும் இங்ஙனம் கூறுகின்றார் என்க. மன்னர்மன்னர் பிறரொருவருக்கும் இல்லாத இவ்வுயர்வு இங்ஙனம் கம்பராற் போற்றப்படுதல் பிறஇடங்களிலும் கண்டு களிக்கற்பாலது.

மேற்கூறியவாற்றால், இராமகுணனுபவத்துக்குக் காரணராயினாரை மஹோபகாரிகளாகக்கொண்டு, நன்றிமறவாது இவர் போற்றுமாறு ஒருவா றுணரப்படும்.

இப்பெற்றியால், இராமகதானுபவத்துக்குக் காரணமானதுபற்றி, இவ் வீராமயிரானை நாடுகூடத்திய கைகேயியினது இரக்கமின்மையையும் நம் கவியரசர் போற்றுதலும் இங்குக் குறிக்கத்தக்கது. இராமனிடத்துக்கொண்டிருந்த கைகேயியின் அன்பின் திறத்தை என்னென்றுரைப்பது? அதனைக் கம்பர் நன்கு வெளிவிட்டு அக் கைகேயியின் ஞாயமனத்தையும் உயர்வையும் காட்டும் கவிகள் கற்று மகிழ்த்தக்கன. அவ்வனமான அவளது மனம் இராமனை நாடுகூடத்தும்படி இங்கனம் மாறுபட்டிலதானால், இராமகதாமிருதம் எது? அதனை இன்று இவ்வுலகங்கள் பருகுவது யாங்கனம்? ஆதலால், நம் கவியரசர் அவளுக்கேயன்றியும் அவளது இரக்கமின்மைக்கும் நன்றி கூறுகின்றார்போலும். அவள்மனம் மாறியதனைக் கூறுமிடத்து,

‘அரக்கர் பாவமும் அல்லவர் இயற்றிய அறமும்
தூக்க நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்
இரக்க மின்மையன்றே இன்றிச் சலகங்கள் இராமன்
யக்கும் தொல்புகழ்நீனைப் பநுதகின்றதுவே’

என்று அவளையும் அவளது இரக்கமின்மையையும் போற்றியுரைக்கின்றார். மனம் மாறுபட்டதுகுறித்து அவளை வைதல் யார்க்கும் இயல்பாம். அங்கனமின்றி, இவர் வாழ்த்துகின்றார்.

வீடணன், தான் இராமயிரானிடத்துச் சரணுகதியடையக் காரணத்தை நினைந்து இராவணனையும், அவன் தன்னைத் தூரத்தியதனையும் போற்றியுரைத்ததாக,

‘மன்மினி யொளியின் மாயும் பிறவியை வேரின் வாக்கச்
செம்மணி மகுடம் நீக்கித் திருவடி புனைந்த செல்வன்
தன்முனார், கமலத் தண்ணல் தாதையார் சரணம் தாழ
எம்முனார் எனக்குச் செய்த உதவி! என் றேம்ப வுற்றான்’

என்னும் செய்யுளில் நம் புலவர் அமைத்திருப்பதும் இப்பெற்றியால் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

ஆயின், இங்கனம் கைகேயியினுடைய இரக்கமின்மையைப் போற்றினவர்,

‘கவ்வை கூர்தரசீ சனகியாய் கடிமழை கமலத்
தவ்வை நீங்குமென் றயொத்தீவந் தடைந்தஅம் மடந்தை
தவ்வை யாமெனக் கிடந்தனள் கேகயன் தனயை’

‘தீயவையாவையினும் சிறந்த தீயாள்’

என்றாற்போலத் தாமே பலஇடங்களில் வைதல் என்னை? எனில், அது கவியரசர் இராமனிடத்துக்கொண்ட ஈடுபாட்டின் விளைவாமென்க. ‘பத்தர் சொன்னவும் பன்னப்பெறுபவோ?’ என்றதும் இவர்கூற்றன்றோ? இராமனிடத்தீடுபாடு, அவ்விராமநாடகம் காண்பாரையும், அது நாடகமென்பதனை மறந்து, கைகேயிவேடம்புனைந்தாரை வெறுக்கும்படிசெய்வதன்றோ? அரிச்சந்திரநாடகம் காண்பார் விசுவாமித்திரவேடம் புனைந்தாரை வெறுத்தல் போன்றனவும் இப்பெற்றியனவே. இவ்வன்பாலன்றோ இராமன் நாடுகடத்தலே தனக்கு அதுகூலமானதாதலால் அதுபற்றி உவக்கவேண்டிய அறம் அதனைவிடுத்து அவன்பின் இரங்கிச்சென்றதென்றார் நம் கவியரசரும். ‘நருமம் பின் இரங்கி ஏங்க.....ஒரு தமிழன் சென்றான்’ என்றதனால் இதனை யறிக. இன்னும், இவ்வன்பால், தேவர் முனிவர் முதலிய பிறரும் தம்நலம் மறந்துநின்றவாறு பலஇடத்தும் படித்துணரலாம். இலக்குமணன் பரதனை ஐயுறுதலும், குகன் முதலியோருடைய ஐயுறவு முதலியனவும் இவ்வன்பின் விளைவேயாமன்றோ. இத்தகைய அன்பே, பின் இக்கைகேயியை வைதலில் இவரைச் செலுத்தியதென்க.

எனவே, இவ்வாற்றாற் செய்நன்றியறிதலின்சிறப்பும், அது குறித்துக் கம்பரிடத்து நாம் அறிவனவும், இராமாயணமென்னும் பெருங்காப்பியமாகிய நிதியையீந்த பெருவள்ளலாகிய இப்புலவர் பெருமானார் செய்தநன்றியை நாம் மறவாதுபோற்றும் கடப்பாடுடையோம் என்பதும் ஒருவாறு உணரப்படும். இவருக்குச் செய்யத்தக்க கைம்மாறு என்னே? வேதவீழுப் பொருளை உலகிற்கு வகுத்துத்தந்த முனிவர்க்கு அப்பொருளுக்குரியார் கொடுக்கவேண்டியதான கடன் ஒன்றுளது என்றும், அக்கடன் அவர் அவற்றை ஒதுதலாலன்றித் தீர்க்கப்படாதென்றும் ஆன்றோர் உரைப்பர். அம்முறையே, இப்பெருங்காப்பியத்தைப்போற்றி ஒதியுணர்ந்து நாம் மகிழ்தலே, இதனையீந்த பெருவள்ளலாருக்கு நாம் செய்யத்தக்க கைம்மாறான கடனாகும். இத்திருநாளைக் கொண்டாடி அவரது காப்பியக்கடலிடைத் தீனைப்பதும் அவருக்குச்செய்யும் கைம்மாறே. யாவரும் இடைவிடாது இக்காப்பியத்தை ஓதிப் போற்றி மகிழ்வோமாக.

II. சேத்தீழ்ப்பாசாரம்.

1	ஐத்திணையம்பது (உரையுடன்) ...	...	0	4	0
2.	கனையல் (5) இனியதுநாற்பது (உரையுடன்) ...	...	0	3	0
3.	*வளையாபதிச்செய்யுட்கள் ...	...	...	...	...
4.	பலவராற்றுப்படை ...	...	0	3	0
6.	*சேரிநாதம் (உரையுடன்) ...	...	...	...	...
7.	திருநூற்றந்தாதி (உரையுடன்) ...	...	0	6	0
8.	திணைமலை நூற்றைம்பது (உரையுடன்) ...	...	0	8	0
9.	அநுமானவினக்கம் ...	...	0	10	0
10.	அட்டாக்கயோகக்குறள் ...	...	0	2	0
11.	*விவசாயரசாயன சாஸ்திரச்சுருக்கம் ...	...	...	...	...
12.	*பன்னிருபாட்டியல் ...	...	...	...	...
13.	நான்மணிக்கடிகை (பழைய உரை) ...	...	0	4	0
14.	முத்தொள்ளாயிரச்செய்யுட்கள் ...	...	0	3	0
15.	*திருச்செந்திர்கலம்பகம் ...	...	...	...	...
16.	திருவாளுருவா ...	...	0	8	0
17.	சகசந்தர்சனதீபிகை ...	...	0	12	0
18.	இயற்கைப்பொருட்பாடம்... ...	...	0	4	0
19.	தேவையுலா ...	...	0	3	0
20.	*சரிவிருத்தம் ...	...	...	...	...
21.	சிதம்பரப்பாட்டியல் (உரையுடன்) ...	...	0	8	0
22.	*திருக்கலம்பகம் (ஐடி) ...	...	...	...	...
23.	*விக்கிரமசோழனுலா ...	...	...	...	...
24.	குருமொழிவினாவிடை ...	...	0	1	0
25.	கேசவப்பெருமாள் இரட்டைமணிமலை ...	...	0	2	0
26.	திருத்தணிகைத்திருவிருத்தம் ...	...	0	1	0
27.	மதுரைத்திருப்பணிமலை ...	...	0	8	0
28.	*சந்திராலோகம் ...	...	...	...	...
29.	*சோழவம்சசரித்திரச்சுருக்கம் ...	...	...	...	...
30.	ஞானயிர்தக்கட்டளை ...	...	0	3	0
31.	*பாண்டியம் ...	...	...	...	...
32.	மரீஷாபஞ்சகம் ...	...	0	8	0
33.	*வேளிர்வரலாறு ...	...	...	...	...
34.	*அகப்பொருள்வினக்கம் ...	...	...	...	...
35.	*திருமந்திரநூறுபாட்டுக்குரை ...	...	...	...	...
36.	உவமானசந்திரகம் ...	...	0	1	0
37.	மாறனலங்காரம் மூலமும் உரையும் ...	...	4	8	0
38.	திருப்புல்லாணிமலை ...	...	0	2	0
39.	*பழமொழி மூலமும் பழையஉரையும் (முதல் 100 செய்யுள்)	...	...	...	...
40.	திருமாலிருஞ்சோலைமலை அழகர்பின்னைத்தாழி ...	...	0	8	0
41.	பொருட்டொகைகிண்கு ...	...	0	6	0
42.	அகராதிக்கிண்கு ...	...	0	12	0

43.	மேகவீடு து	...	...	0	2	0
44.	திருக்குற்றுவாலை	...	...	0	2	0
45.	தண்டலையார்சத்தம்	...	...	0	4	
46.	இராமோத்தம்	...	...	0	3	
47.	பழமொழிமுலமும் பழைய உரையும் (2-வது 100செய்)	...	...	1	0	
48.	சேதுநாடும் தமிழும்	...	...	0	6	
49.	*தடைவள்ளலார்காலம்	...	...			
50.	*தமிழரும் ஆந்திரரும்	...	...			
51.	*மதங்களுளாமணி	...	...			
52.	கூடற்புராணம்	...	...	0	10	
53.	திருவள்ளுவர் (தமிழ்)	...	...	0	6	
	ஷ்டி (ஆங்கிலம்)	...	...	0	6	
54.	அரும்பொருள் விளக்ககிண்கி	...	...	1	4	
55.	மாறனகப்பொருளும் திருப்பதிக்கோவையும்	...	...	0	12	
56.	பாப்பாவினம்	...	...	0	10	
57.	மதுரைமுற்றணிக்கோவை...	...	...	0	5	
58.	பழனிப் பிள்ளைத்தமிழ்	...	...	0	3	
59.	கடம்பர்தோயில் உலா	...	...	0	6	
60.	சங்கரநயினர்கோயில் அந்தாதி	...	...	0	6	
61.	கலைசைக்கோவை	...	...	0	12	
62.	பெருந்தொவை	...	...	5		
63.	சூழிக்கொடுத்தநாய்ச்சியார்தோத்திரப்பாமலை	...	...	0	5	
64.	சிராமலைக்கோவை	...	...	0	12	
65.	மத்யமவியாயோகம்	...	...	0	2	
66.	*சந்திரகுப்தன்	...	...			
67.	அமிர்தராஜாதி	...	...	0	2	
68.	திருமுருகாற்றுப்படை	...	...	0	10	

* இவ்வடையாளமிடப்பட்டவை இப்போது கைவசமில்லை.

குறிப்பு:-1. சங்கத்தினின்றும் மாதமொருமுறை அரிய பெரிய வளைக்கொண்டுவெளியாகிவரும் இச்செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைக்கு விசந்தாநூ 4. தனிப்பிரதியின் கிரயம் அணு 8. வெளிநாடுகளுக்கு விசந்தாநூ 4—8—0. இதுவரை 39 தொகுதிகள் பூர்த்தியாயிருக்கின்ற இவற்றுள் 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10, 16-ம் தொகுதிகள் கைவசமிடப்பட்டு செய்யப்பெறாத தொகுதிகள் தொகுதி 1-க்குநூ 4—0—0-வீடப்பட்டு செய்யப்பெற்ற தொகுதிகள் தொகுதி 1-க்குநூ 5—0—0-வீடக்கப்பெறும். வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம்.

2. சங்கப்பிரசாரம், செந்தமிழ்ப்பிரசாரம், செந்தமிழ் முழுத்தொகுதி இவற்றுள் ஒவ்வொருபத்தகத்திலும் ஒரேதடவையில் 10 பிரதிகளும் அதற்கு மேற்பட்டும் வாங்குவோர்க்கு மொத்தக்கிரயத்தொகையில் 100க்கு 10 வீதம் கமிஷன் தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.

3. சங்கப்பதிப்புப்புத்தகங்களை, ஒரு ரூபாய்க்கும் அதற்கு மேற்பட்டும் வாங்குவோர்க்கு, ரூபா ஒன்றுக்கு அரை அணு வீதம் கமிஷன் தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.

